НЕВЕСЕЛЕ ОПОВІДАННЯ

в дев'яти картинках

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Готуй, Петько, машину, — сказав Іван Федорович, — їдемо сьогодні на локо.

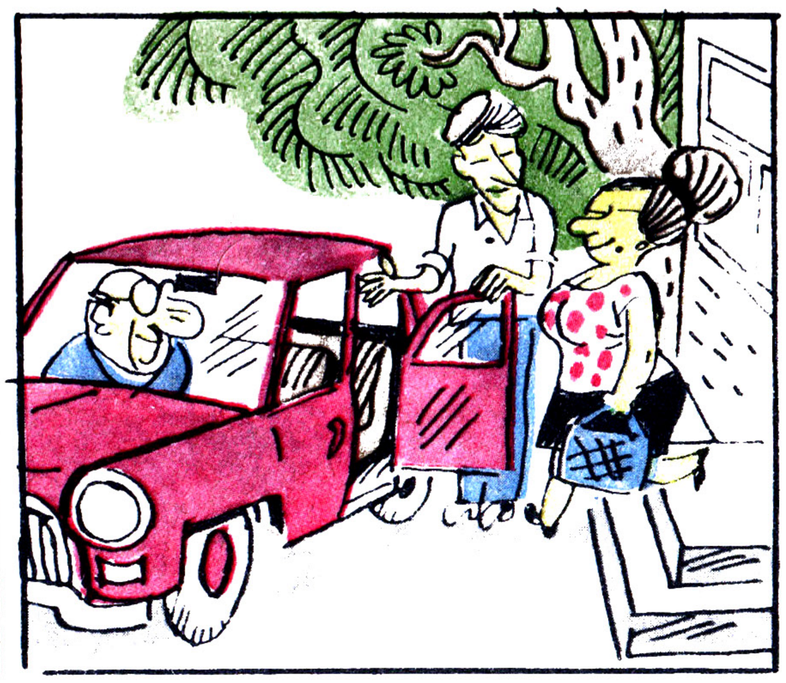

Дружина теж зраділа: — За стільки часу до справжньої річки...

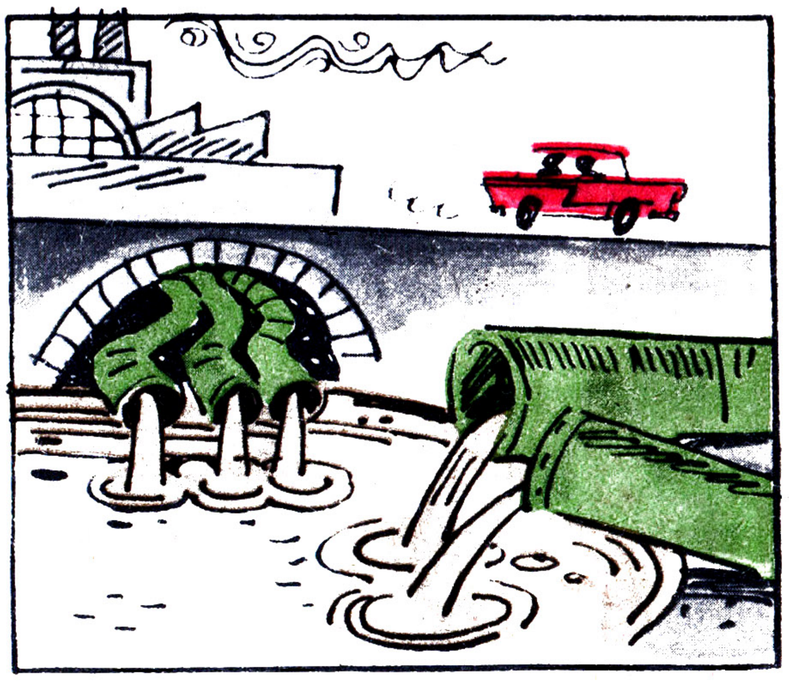

а то наша так запаскуджена, що й підійти тяжко.

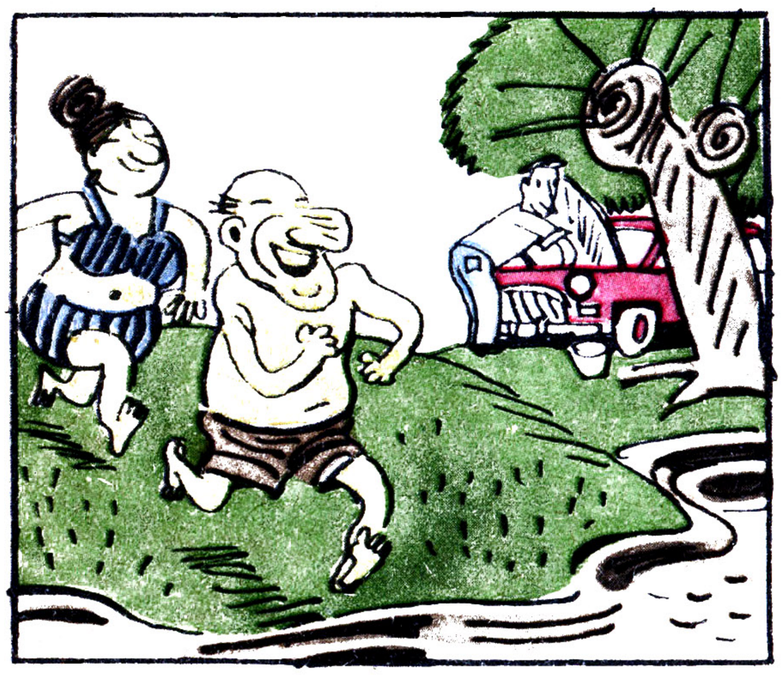

— Ось чудесне містечко. Верби, тиха водичка. Ви купайтеся, а я трохи у моторі попорпаюсь, щось стукає.

З яким задоволенням Іван Федорович з дружиною булькнули в прохолодну синь мальовничої річечки!

— Куди ти нас завіз!!! Це ж вонюча калюжа, а не річка.

— Ех, — удавано зітхнув шофер. — Я й забув, що тут поруч стоїть новий хімкомбінат. Проте, є ще одне містечко.

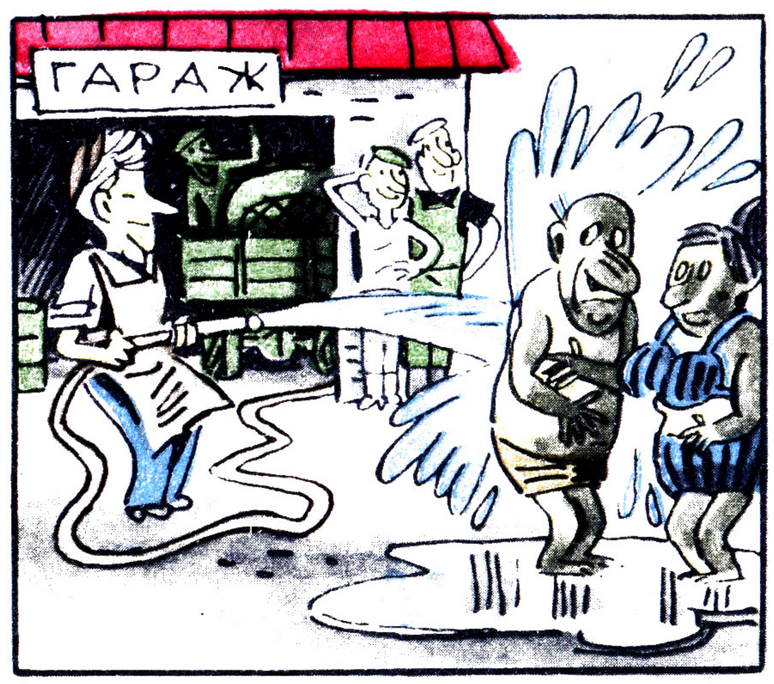

. . . . . .

Назавтра директор цукрозаводу викликав фахівців.

— Все! — сказав він грізно. — Щоб негайно були очисні споруди. А то перед людьми соромно...

перець

№ 9 (811). Рік видання 43-й Ціна номера 12 коп. КИЇВ. ТРАВЕНЬ 1969

ДОБРИЙ НАЧАЛЬНИК

Мал. В. ГЛИВЕНКА

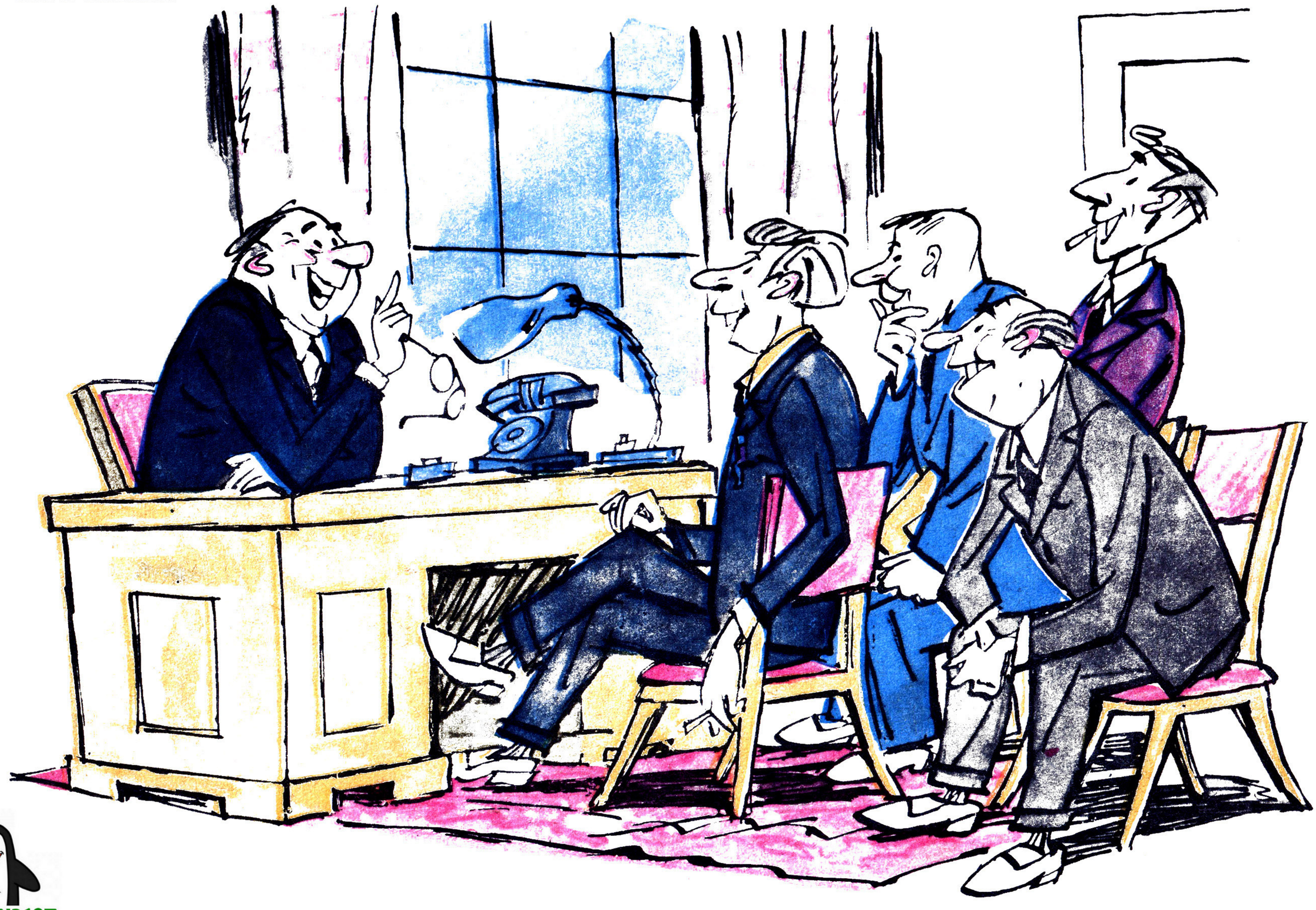

— Приготуйте відомість, кому які командировки влітку корисні.

PENGUIN2197

Телеграфне Агентство Перця

НЕ ВІРТЕ ЧУТКАМ!

На Кіровоградщині поширилися чутки, що обласне управління побутового обслуговування, активно поліпшуючи свою діяльність, вже дійшло до ручки. Перевіркою встановлено, що ці твердження абсолютно безпідставні: до ручки згадане управління ще не дійшло. Як і раніше, в Кіровограді відремонтувати авторучку неможливо.

НА ПОРОЗІ ВІДКРИТТЯ

На порозі великого відкриття стоїть правління Бережанської (Тернопільська область) райспоживспілки. Мобілізувавши всі свої інтелектуальні ресурси, воно обмізковує проблему: «Відкривати чи не відкривати магазин, збудований у селі Загайцях ще півтора року тому».

Оскільки питання ще остаточно не розв'язане, мешканцям Загайців надано широку можливість користуватись послугами магазинів, які працюють у навколишніх селах.

ЧУДОДІЙНА ПАЛИЧКА

КАГАРЛИЦЬКИЙ РАЙОН Київської області. Епохальне відкриття зробив голова Мирівського сільського споживчого товариства Д. Н. Пустовойт. Шляхом теоретичних розвідок і практичних досліджень він дійшов висновку, що сірники — це пройдений етап, що значно раціональніше добувати вогонь тертям дерев'яної палички об дощечку.

— Одна така паличка, — заявив нашому кореспонденту винахідник, — може замінити 15.297 сірників. Якщо ж паличку замінити голоблею, то ця цифра зросте до одного мільйона, що дозволить одержати в загальнодержавному масштабі величезну економію. З метою практичного застосування винаходу я припинив завіз сірників у навколишні села. Особливо успішно освоїли новий метод жителі села Стави. За останні кілька місяців вони скоротили час добування вогню тертям з 17 годин до 16 годин 59 хвилин.

Д. Н. Пустовойт готує на матеріалах своїх досліджень велику монографію.

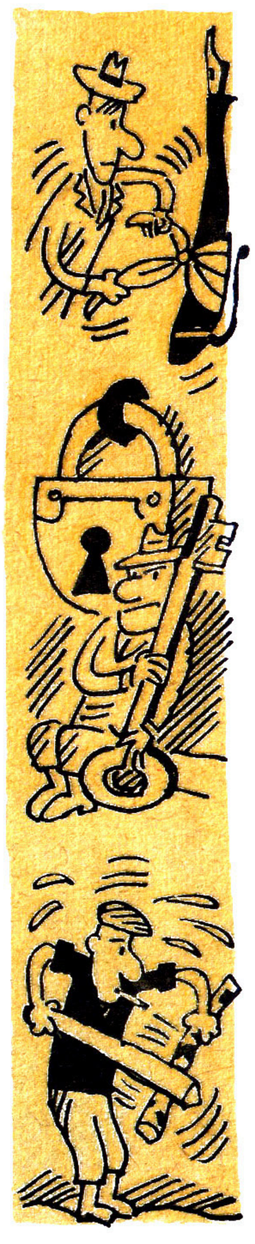

ЗАЯВА ТАП

Останнім часом деякі безвідповідальні особи почали розповсюджувати чутки, ніби на маршруті Тернопіль—Кобилля знову регулярно курсують рейсові пасажирські автобуси. При цьому згадані особи посилаються на заступника начальника Тернопільського виробничого управління автотранспорту т. Тамарина, який офіційно повідомив Перцеві, що «з 18 грудня 1968 року автобус робить 4 обертових рейси».

ТАП уповноважений заявити, що ці чутки не відповідають дійсності. Як, до речі, й офіційне повідомлення т. Тамарина, надіслане до редакції.

КИЇВ. ТЕЛЕГРАФНЕ АГЕНТСТВО ПЕРЦЯ

(Лист-телеграма)

Прийняти Вашого кореспондента для розмови не можу. Переобтяжений розглядом скарг мешканців села Яланець Томашпільського району. Село повністю електрифіковане, за винятком 17 будинків по Долинській вулиці. Ладижинська механізована колона № 12, яка повинна була закінчити цю роботу ще в 1966 р., зірвала всі строки. Тепер мешканці засипають мене скаргами. А я не можу розриватися на 3 фронти: розмовляти з Вашим кореспондентом, відповідати на скарги й керувати електрифікацією!

В. ХОМЕНКО,
керуючий Вінницьким енергоуправлінням сільського господарства.

ЛАСКАВО ПРОСИМО!

КОЗЕЛЕЦЬ Чернігівської області. Кочегари котельні ветеринарного технікуму оголосили місячник відкритих дверей. Цим заходом вони сподіваються вбити двох зайців: по-перше, крізь відчинені двері котельні виходитиме дим і гази (бо всередині немає ні витяжних труб, ні вентиляторів); по-друге, на димок, може, заверне керівництво БМУ-21 «Чернігівбудмонтажу» і, витираючи сльози, роздивиться, скільки огріхів лишилось у новозбудованій котельні.

Вередуни

Мабуть, таки справді, з тими новоселами треба кінчати. Дуже вередлива й невдячна публіка, виявляється.

Ото поки їм ключі й ордери вручають, то вони дуже милі люди: руки тиснуть, дякують, на новосілля запрошують. А не встигнуть будівельники акт здачі підписати й урочисто профанфарити про закінчення робіт, як ті ж милі новосели починають в усі-усюди пачками скарги розсилати.

Але від кого, від кого, а від жителів міста Острога, здавалося б, годі було чекати якихось скарг. Бо коли йдеться про вихваляння свого міста, то острожанин навіть одеситові може дати фору.

І поки він із запалом говорить про достопам'ятні місця, пов'язані з іменами багатьох видатних людей, його й слухати приємно — ви маєте справу з гордим, симпатичним патріотом рідного міста. Та коли після цього він згадує, що є новоселом, і веде вас в один із трьох будинків на вулиці Гагаріна, той гордий острожанин на ваших очах стає примхливим вередуном.

Він, бач, невдоволений, що за опалення квартири в 30 квадратних метрів доводиться щомісяця платити по 20—22 карбованці. Ну й що? Нехай, справді, ні в Києві, ні в Ровно, ні в інших будинках того ж Острога так дорого за опалення не беруть. Але тут уже справа в тому, як кому поталанить.

Або ще нарікає на те, що за ці 22 карбованці температура в квартирах у грудні та січні не піднімалася вище десяти градусів, діти мусили в хаті у валянках ходити. Але ж, може, тут проектанти чогось недоврахували або котельня не так, як слід, експлуатується. Треба ж якось ширше мислити, а не лише про свої особисті гроші думати. І потім хто сказав, що діти мають в хаті босоніж бігати? Ще влітку набігаються...

Справді, й вода тут з великими перебоями подається. Але ж будинки на горі розташовані. Хто ж винен, що вода сюди не досягає?!

Або, кажуть ще, до будинку восени та навесні ні проїзду, ні проходу нема, й вулиця до того ж не освітлюється. Бач, як ставлять питання! А нема того, щоб глибше розібратися: адже вулиця лише назву має, а фактично вона ні в планах, ні в проектах не передбачена. Хто ж то, цікаво, стане вам її освітлювати і впорядковувати?!

І ще нарікання: мовляв, перед самими вікнами септики встановили, нечистоти з них не встигають вивозити, вони розливаються по подвір'ю і розносять навкруги не дуже ароматні запахи. А коли мешканці, аби заглушити ті пахощі, посадили під вікнами квіти, то їх швиденько засипали вугіллям, привезеним для котельні. Але ж, люди, будьте об'єктивними й справедливими! Адже септик саме тут і саме так запроектований. Ось, прошу дуже: чорною тушшю на білій кальці все чітко викреслено. А щодо квітів, то де ж тоді вугілля скидати? А спробуй не завези вугілля, то й зовсім померзли б.

Ну, слово честі, ніяк не догодиш!

Усе це я з принциповою відвертістю й висловив вередунам. І ще додав:

— Ну, нехай ви навіть незадоволені деякими, окремими, частковими дрібничками, то хіба ж про це треба аж у Київ писати, хіба ж не можна було на місці просигналити?

— Просигналили, — відповідають, — в облвиконком. А звідти наш сигнал пересигналили в райвиконком, звідки заступник голови товариш Савчук короткою та виразною відписочкою відбувся. Що правда, то не гріх: відписочка мала місце. Коротка й виразна.

Та все одно про острозьких новоселів у мене залишилося негативне враження. Вередуни. І те їм дай, і те...

Щоб закріпити це враження, уже в Ровно вирішив поцікавитися думкою деяких обласних керівників, безпосередньо причетних до справи.

— Вередуни, — категорично підтвердив начальник управління капітального будівництва облвиконкому А. Ф. Лабунський. — Бо така висока оплата за опалення була з самого початку передбачена. Котельня невелика, опалює лише 48 квартир. Береться зарплата кочегарів плюс видатки на паливо й відповідно розкладається на всі квартири. Воно так і виходить...

— Може, тоді нерентабельно будувати такі малі котельні, — передав я думку вередунів. — А коли нема коштів на велику котельню, то краще вже опалювати печами, як у раніше збудованому на цій же вулиці будинку № 1. Там і тепліше, й обходиться дешевше. І ніхто не скаржиться.

— Нам забороняють з печами, — пояснив начальник УКБ. — Бо ж цивілізація...

Я ще нагадав, що в тому ж Острозі, в будинку на вулиці Леніна, опалення обходиться по 37 копійок за кожний квадратний метр площі, а на вулиці Гагаріна випадає чомусь вдвоє дорожче.

— Тут слід розібратися на місці...

Мені, чесно кажучи, було трохи ніяково передавати спеціалістам відверто дилетантське запитання вередунів: чому в квартирах все-таки холодно?

— За проектом має бути тепло, — впевнено заявив головний інженер філіалу «Діпроміcто» І. К. Лібов.

А головний інженер БУ-534 О. Ф. Нісін пояснив, що, хоч вони поставили трохи не такі котли, як було передбачено проектом, але все одно має бути тепло.

А начальник облжитлоуправління А. І. Сказко і його головний інженер Ю. В. Черниш повідомили, що котли поставили не трохи, а дуже не такі.

Втім, коротку й бурхливу суперечку між собою вони закінчили хоровою декламацією:

— Тут слід розібратися на місці...

Я змушений був переказати запитання вередунів і начальнику обласного відділу у справах будівництва й архітектури А. П. Шкляру:

— Навіщо було споруджувати житло там, де нема вулиці, на будівництво якої не передбачено коштів? Чому нема освітлення та до того ще й вода не подається? Адже в Острозі з цього погляду є значно кращі місця?

— Майданчики обирають місцеві органи, з нами лише погоджують. Можливо, є й кращі місця, — розтлумачив головний архітектор. І закінчив: — Але тут треба розібратися на місці...

Після цього я офіційно й урочисто повідомив співрозмовникам, що до м і с ц я, тобто до Острога, на машині можна доїхати за годину.

І ще висловив думку про те, що отих вередунів-новоселів слід все-таки поставити на місце. Щоб ото не виставляли різних претензій. Та добре було б, аби ті, хто має їх на місце ставити, самі упевнено себе почували на своїх службових місцях. І те, що слід на тих місцях виконувати, сумлінно виконували. Причому не тоді, коли вже скарги сипляться, а, як кажуть будівельники, починати з нульового циклу.

А може, вимагати цього забагато. Може, я й сам уже трохи вередуном став...

Є. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

Острог—Ровно.

З НОВОСІЛЛЯМ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Дуже повільно будуються житлові кооперативні будинки.

— Як влаштувалися?

— Чудово. Третій поверх, балкон, сонячний бік!..

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Фейлетон «Тримай дулю в кишені», опублікований у № 4 «Перця», написано на прохання наших читачів. Фейлетон закінчувався так: «Лист до редакції, у якому йшлося про грубість директора Сумської обласної фірми «Меблі», виявився блідою копією оригіналу». А оригінал — директор фірми М. П. Степура — не знав спокою ні вдень, ні вночі. Він бушував у конторі, носився руйнівним циклоном по мебльових магазинах, вергаючи на підлеглих громи і блискавиці своїх грубощів.

Як повідомив заступник генерального директора фірми «Меблі» т. Воронич, тепер у Сумах запанувала благодатна тиша. Факти, наведені у фейлетоні, підтвердились. Наказом міністра торгівлі УРСР М. П. Степуру з посади директора звільнено.

Як засядем, браття?

КОНСУЛЬТАЦІЯ ДЛЯ ПОЧАТКІВЦІВ

Питання це не таке вже й просте, як декому здається. Бо перш ніж засісти коло чари треба конкретно визначити: по скільки? Тобто, по скільки, браття, скинемося?

А це вже, прямо скажемо, — проблема. Відомо ж бо, що бажаючих скинутись чомусь завжди менше, ніж бажаючих випити.

Можна, звичайно, обійтися і без отого скидання. Ще й як можна! Але тут уже без спеціальної підготовки не обійтися. Треба знати способи підходу до цієї вельми складної і відповідальної операції.

А таких способів — чимало.

Спосіб перший

Береться кошторис.

Ну, хоча б для прикладу, кошторис Харківського спеціалізованого управління № 600 тресту «Укргідромеханізація».

Бере в руки кошторис не хто-небудь, а сам начальник управління Олександр Григорович Горохов.

Бере і раптом починає енергійно кліпати очима.

— Що це таке?! — закруглivши очі, питає у головного бухгалтера.

Головний бухгалтер Семен Володимирович Зінченко очима не кліпає. І не закруглює їх. Він втуплюється в графу, на якій зупинився палець т. Горохова, і спокійно каже:

— Це — гроші, асигновані на ремонт житлового фонду.

— І ці гроші досі ще не використані?

— Ні. Не використані.

— Неподобство! Негайно ставлю справу на обговорення!!!

Обговорення проходить на високому рівні — в харківському ресторані «Гірка». Оратори виявляють надзвичайну активність і непохитну принциповість, виводячи на чисту мінеральну воду тих, хто не п'є висококалорійної «Столичної».

Вони, не криючись, ріжуть правду-матінку і, перетравлюючи її разом з паштетом і шинкою, кидають прямо в вічі своєму начальству:

— Якби не ви, Олександре Григоровичу, ми б, правду кажучи, — ні туди і ні сюди...

По-діловому обговоривши питання порядку денного, всі сходяться на тому, що невикористані асигнування на ремонт житлового фонду, необхідно використати повністю — до останньої копійчини. І на виконання цього рішення бухгалтерія спеціалізованого управління переказує ресторану «Гірка» 600 карбованців.

З того часу дахи над будинками, в яких живуть працівники управління, протікати перестали.

Принаймні, так можна припустити. Все ж бо утекло в ресторан...

Спосіб другий

Не будемо, браття, критися: є серед нас екземпляри, про яких в народі кажуть: «П'є, як кінь...» Так от запитаннячко: що п'ють коні?

— Коні, звісно, п'ють коньяк! — в один голос заявляють директор Харківського парку культури і відпочинку І. Р. Гельверк і старший бухгалтер того ж таки парку Ф. П. Фальченко. А тих, хто сумнівається в правдивості їхніх слів, відсилають до їдальні № 455 Орджонікідзевського району м. Харкова.

— Що було, то було, — підтверджують в їдальні. — Харчувалися у нас спортсмени-кіннотники, які брали участь у театралізованій виставі, влаштованій парком культури. Їли борщі, їли супи, гуляші, котлети і шніцелі — теж їли. І наїли-напили на 146 карбованців.

— Але ж дирекція парку переказала вам 546. На 400 карбованців більше.

— А це вже пішло на годівлю коней, — посміхаються дівчата.

Аж страшно подумати, як театральна кар'єра часом псує живі душі, навіть конячі. Ставши акторами, ці чотириногі майстри зразу ж переключилися з води на більш міцні напої. За два дні випили 24 пляшки коньяку, 10 — «Столичної», 7 — шампанського і 20 пляшок пива. Не обійшлося й без закусі. Закусювали спортивні конячки паюсною ікрою, лососиною і шпротами...

Якщо вірити персоналу їдальні, то коням найбільше до смаку припав коньяк. Вони його жлуктили, а директор парку та деякі спортивні діячі міста Харкова стояли осторонь і захоплено облизувались...

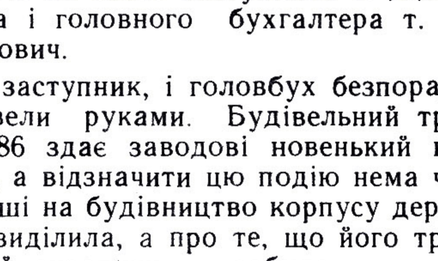

Спосіб третій

Цей спосіб, одверто кажучи, не кожному під силу. Чому? А тому, що він вимагає від людини певного вміння. Уміння не тільки пити, а й так списати випите, щоб ніякий ревізійний комар носа не підточив. Такі умільці виросли в головній конторі Харківського інструментального заводу.

— Ну, то як? — важко зітхнув директор заводу т. Рашевський, поглядаючи на свого заступника т. Железняка і головного бухгалтера т. Гаманович.

І заступник, і головбух безпорадно розвели руками. Будівельний трест № 86 здає заводові новенький корпус, а відзначити цю подію нема чим. Гроші на будівництво корпусу держава виділила, а про те, що його треба ще й окропити, — забула.

— Ганьба! — скрушно хитнув головою директор. — І що тільки робить наш завком?

Завком, між іншим, щось робив. Він проводив профспілкову конференцію. І керівники заводу, провідавши про це, списали на обслуговування делегатів 270 карбованців. Сума, правда, не дуже велика, але її було досить, щоб самим горло промочити і членів приймальної комісії пригостити.

Комісія прийняла роботу з оцінкою «добре». Одного тільки не розтлумачила — чию роботу вона так оцінила: будівельників чи частувальників?

* * *

Звичайно, трьома способами, наведеними вище, не вичерпуються всі можливості випити і закусити без будь-яких видатків з власної кишені. Однак і цих трьох прикладів досить, щоб ясно й недвозначно відповісти на запитання: «Як засядем, браття, коло чари?»

Звісно, як: на дурняк!

Г. БЕЗБОРОДЬКО,
спец. кор. Перця.

м. Харків.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

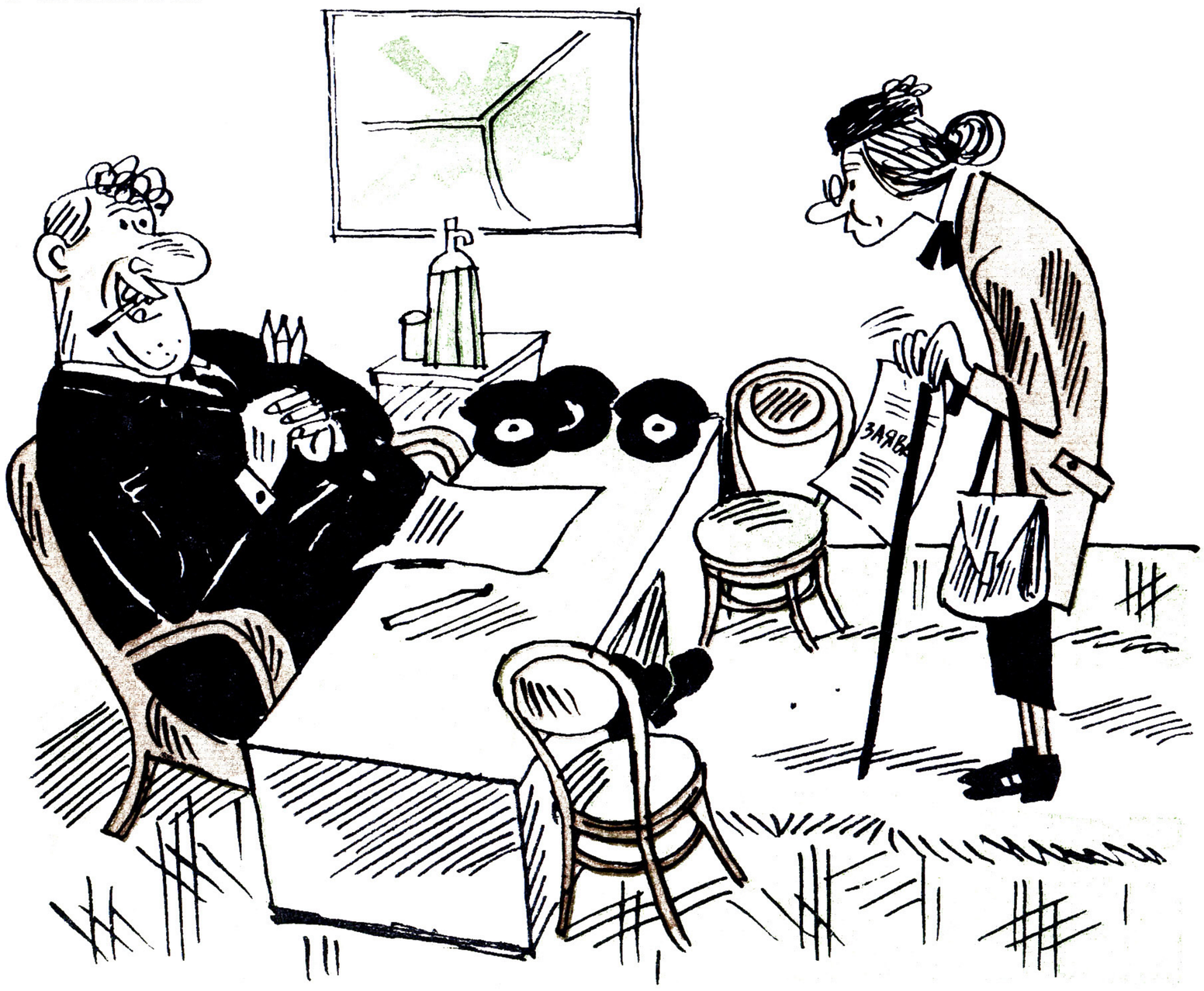

— Я ж ваш колишній учень! Ще й досі пам'ятаю, як ви вчили нас бути ввічливими, чуйними, поважати старших!..

Мал. В. ГОРБАЧОВА

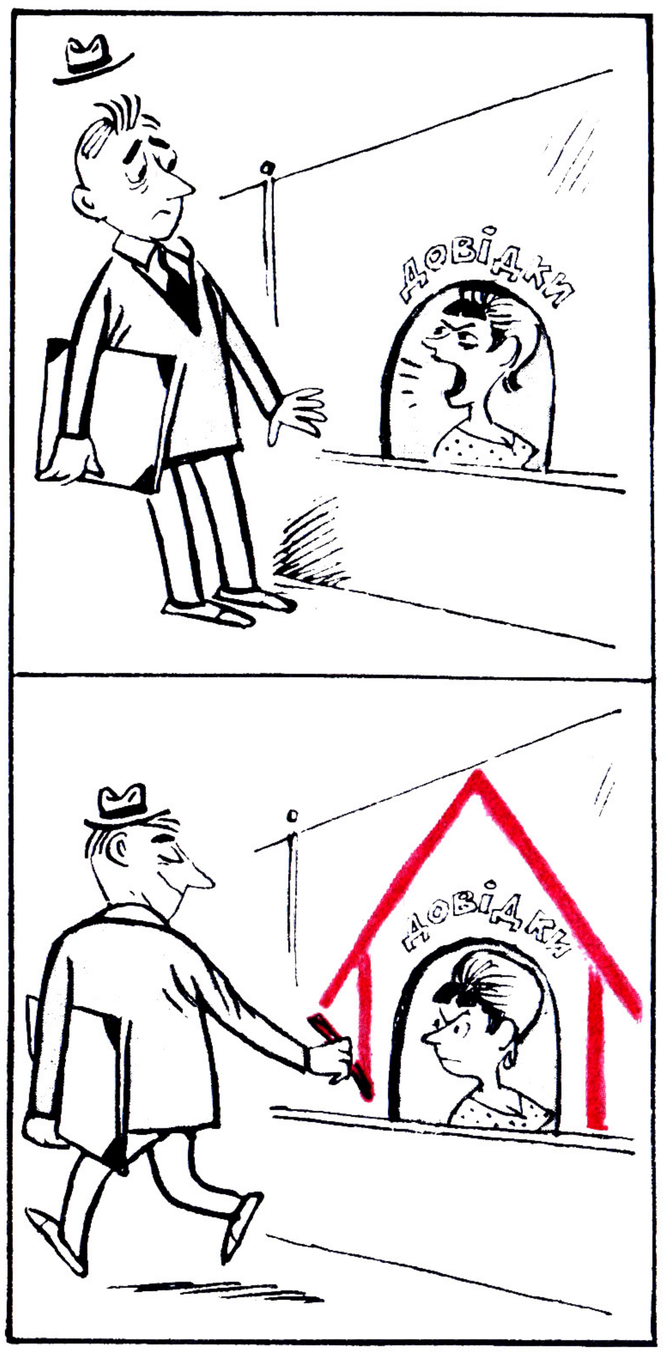

Без слів.

Немовляті дали пустушку. Так відбулася перша зустріч з неправдою в його ж інтересах.

Для визнання таланту необхідно мати талант визнання.

Зігнутий життям дивиться на світ спідлоба.

Коли дурень перевершує себе, йому дають інше звання.

Стіни в квартирі були настільки сучасні, що всі жили однією думкою.

Закохані в життя! Шануйте незакоханих. Вони теж кохали.

Потайна думка атеїста: «Як жити без бога?»

На поворотах історії фланги змінюються.

Щасливий той, хто багато знає і багато чого не знає.

Вчений дурень вражає вузькістю досліджень, невчений — розмахом робіт.

Чим менше паперу, тим більше підстав писати розумні речі.

Треба боротися з старими пересудами, щоб перемогли нові.

Чим більше нового, тим оригінальніше старе.

Треба вірити в розум людини, але так, щоб це не стало вірою.

Коли гріх справді великий, зникає потреба в покуті.

Він був настільки великий, що банальні думки в його вустах звучали, як відкриття.

Вчений так заглибився в дослідження, що не міг піднятись до рівня поверхових істин.

Маяки вказують, куди пливти і куди не треба.

Бережи чуже серце. Його можуть віддати тобі.

Залишай після себе такі сліди, щоб нащадки не намагались їх затоптати.

І в боротьбі з кар'єризмом можна зробити кар'єру.

Думка не потрібна тому, кому вона найбільш потрібна.

Часом в темряві проводять найсвітліші хвилини життя.

І зло робить добро, коли помирає.

Увічнений за життя ризикує пережити свої пам'ятники.

Будеш знати, не будеш вірити.

В ненормальному світі нормальна людина — це вже ненормальність.

Володимир ГОЛОБОРОДЬКО.

Варбан БОРОВ

ІСТОРІЯ

Хліб був недопечений, гливкий і липнув до пальців, наче пластилін. Дивлюсь довкола — люди їдять. Ніхто не звертає уваги.

Не витримав і вигукнув:

— Люди, як ви можете їсти цей хліб! Подивіться на нього — тісто.

Люди подивилися, стиснули хліб пальцями і знизали плечима!

— Який нам дають — такий і їмо. Офіціант подає такий хліб до столу.

Не витримав. Покликав офіціанта і сказав йому:

— У вас є совість?! Чому ви подаєте такий хліб людям?! Соромно! Першокласний же ресторан.

Він подивився на хліб, стиснув його пальцями і знизав плечима:

— Який нам дають — такий і ми даємо. Пекарня такий випікає.

Не витримав. Схопив хліб і пішов у пекарню.

— Як вам не соромно?! Яким хлібом людей годуєте?!

Пекар подивився на хліб, стиснув його пальцями і знизав плечима:

— Сирі дрова — сирий і хліб. «Паливо» нам такі дрова постачає. — Схопив хліб і побіг у «Паливо».

— Як вам не соромно! — кричу ще з воріт. — Чому пекарні постачаєте сирі дрова?! Хіба можна таким хлібом людей годувати!

Представник «Палива» подивився на хліб, стиснув його пальцями і знизав плечима:

— Що нам дають — те й ми даємо. Лісоруби винуваті.

Схопив хліб і побіг до лісорубів.

— Товариші! — кричу. — Де ваша совість?! Чому рубаєте сирі дрова. Знаєте ви про те, що пекарня не може ними доброякісний хліб випікати?! Хіба таким хлібом можна людей годувати?!

Лісоруби подивилися на хліб, стиснули його пальцями і знизали плечима:

— Сирий хліб їмо — сирі дрова рубаємо.

Не витримав. Був дуже голодний і з'їв хліб.

Переклали з болгарської
Натка СЛАВОВА
та Аркадій МУЗИЧУК.

МІНІАТЮРИ НА ТЕМИ ЛІТЕРАТУРИ

САМОЗАХИСТ

Шанує критику поет,
Все плеще критикам в долоні.
Це — не любов: імунітет,
Та ще й надійніший од броні.

ДОРОГА ДО ВИЗНАННЯ

Якщо не ладиться сонет,
Ані катрени, ні октави.
О, не сумуй дарма, поет,
Берись мерщій за вірну справу:
Ламай рядок, і плюй на зміст
І римі рота зав'яжи,
Та всюди і усім кажи,
Що ти — новатор-модерніст.

НА ПОХМІЛЛЯ

Ювіляра всі вітали,
За здоров'ячко пили.
А похміллячко настало,—
Чорним дьогтем облили.

Володимир ВІЛЬНИЙ.

Мал. А. СВИНЦОВА

— Скільки разів я казав тобі, не приходь на побачення з лялькою...
— Сергійку, та це ж наша дитинка...

АВТОР І СПІВАВТОР

(досить розповсюджений варіант)

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

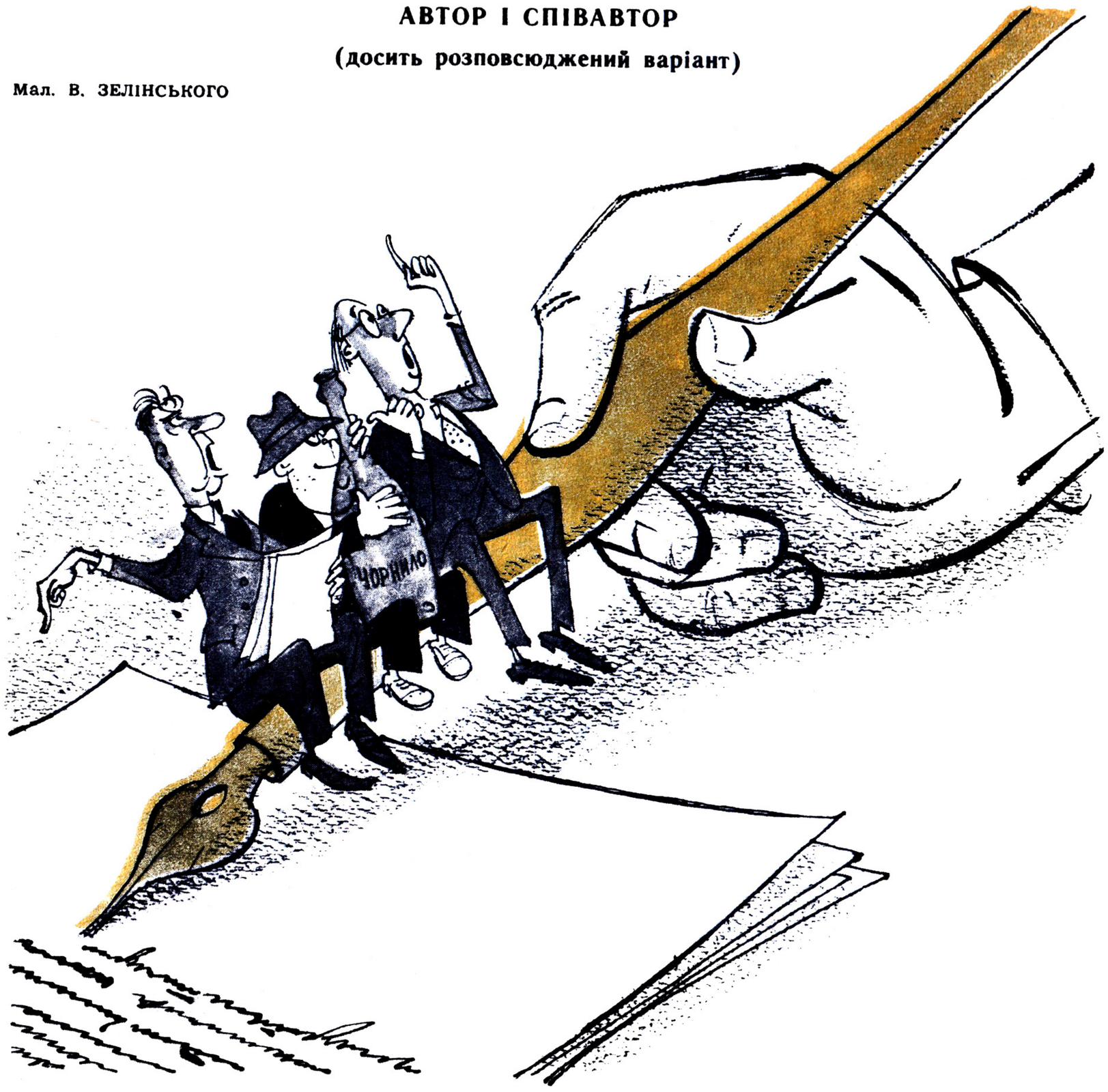

Агроном оглядає картоплезбиральний комбайн, який щойно одержала артіль: «Ого, ця машина може замінити двадцять чоловік».

Тут підійшов Кіндзюліс і сказав:

— Або 60 студентів під час збирання врожаю.

* * *

— Чи любив Адам Єву?

Тут підійшов Кіндзюліс і сказав:

— А що йому лишалось... Інших жінок же не було.

* * *

— Це ти сказав директорові, що він осел?

Тут підійшов Кіндзюліс і сказав:

— А він уже це знав.

* * *

— Ну, як я виконую Бетховена?

Тут підійшов Кіндзюліс і скавав:

— Надзвичайний композитор: його навіть зіпсувати важко.

* * *

У крамниці покупець приміряє шкіряне пальто.

— Як на мене шили, — радіє він.

Тут підійшов Кіндзюліс і сказав:

— Видно, це така шкіра. Вона й на волові непогано лежала.

З литовської переклав
Г. ДЕМЕНОК.

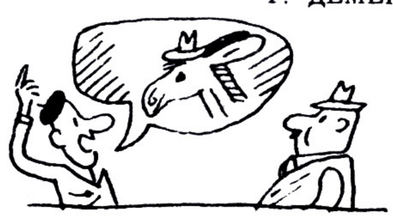

ГУМОРЕСКА

ДО ЄНЬКИ!

Директор місцевого Палацу культури Каракуця сидів навпроти Зякіна й віддано сопів.

— Отже, до справи,— діловито сказав Зякін і налив собі з трьохлітрового термоса ще склянку шипшини. — Показуй, що там у тебе.

— Першим номером нашої програми,— тонким голосом мовив Каракуця,— буде виступ драматичного гуртка.

— Ні, ні і ще раз ні! — сердито вигукнув завідуючий і навіть відставив убік склянку.— Де ж тут оригінальність? І чому тільки драматичний? На одних драмах далеко не поїдеш. А де трагедійний, де комедійний гуртки? Де, я питаю тебе, Каракуцю, велике театральне мистецтво, яке могло б сподобатися голові журі товаришеві Федрі?

— Створимо, сьогодні ж створимо велике мистецтво, — швидко пообіцяв директор.

— Даю тобі два дні строку,— сказав Зякін і потягнувся за термосом.— Читай далі.

— Після великого театрального мистецтва, створеного за вашою вказівкою, — заголосив Каракуця,— йтимуть музичні мініатюри.

— Міні... що? — перепитав Зякін... поперхнувшись.

— Атюри,— повторив директор.— А що?

— Ох, втопиш ти мене, Каракуця, з такими номерами. Невистачало тільки міні товаришеві Федрі демонструвати! Ну, подумай сам: навіщо нам ці мініатюри? А чи не ліпше було б показати трудящим справжні, великі атюри?

— Блискуча ідея! — схвильовано підхопив Каракуця.— Сьогодні ж зробимо!

— А ще краще, — мрійно продовжував Зякін, — реорганізувати твоїх артистів у танцювальний ансамбль сучасних ритмів. Уловлюєш? Це зараз звучить. Навіть по телевізору показували. Значить, там,— і він показав на люстру,— є думка. По телевізору за здорово живеш не покажуть.

Каракуця з повагою оглянув люстру і втупився в Зякіна прозорими очима.

— Це геніально, — сказав він.— Перше місце нам забезпечене.

— Головне — йти в ногу. Не відставати від нових віянь, — по-менторському висловився Зякін.— Тепер слід вирішити, що наш ансамбль танцюватиме.

— Цю... летку-єньку, — напружившись, пригадав Каракуця.

— Летка-єнька? Хм... Летка, виходить, та ще й єнька. Чи не занадто? Товариш Федря може нас не зрозуміти. Давай так: летку залишимо, хай танцюють, а от єньку приберемо. В архів. Ну її, цю єньку, к бісу!

— Грандіозно! Можете вважати, що перше місце в кишені!

— Зачекай, зачекай, — раптом стривожено промовив Зякін.— А як ставиться до летки товариш Федря? Не знаєш? Ото ж бо й є. Треба ще помізкувати, чи варто нам ризикувати честю старотещинської самодіяльності.

— Ой, не варто, — підтвердив заклопотано Каракуця.

— Ага, второпав? — полегшено зітхнув Зякін. — Тоді приймаємо остаточне рішення: летку туди ж — до єньки. Створюємо хор. Товариш Федря любить пісні, особливо «Хмеля». Отже, на базі нашої самодіяльності створюємо великий хор, який виконає «Ой, хмелю...» Ми з тобою стоятимемо в першому ряду. Це буде оригінально, сучасно і по-новому. Все зрозуміло? Дій!

— Фантастично, — прошепотів розчулений Каракуця й, притискаючи до серця вже не потрібну програму, рушив до дверей.

— Тільки не забудь,— додав йому вслід Зякін,— переписати слова. Особисто для мене.

В. ЧЕПІГА.

ДО ДЕКАДИ ГРУЗИНСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРИ НА УКРАЇНІ.

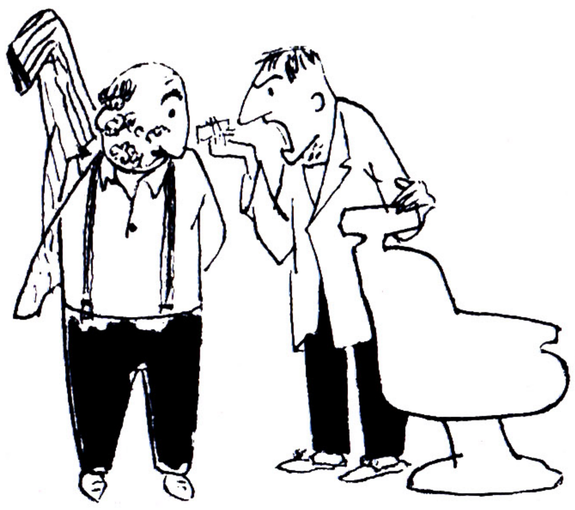

— Хіба ж ти людина!! Стільки витратив на тебе йоду й вати, а ти мені карбованця тичеш!..

Мал. Г. ПІРЦХАЛАВИ.

У нас в гостях наш побратим грузинський гумористичний журнал «НІАНГІ» («Крокодил»)

— Чому ти не попередив, що собака кинеться на мене!!

— Я забув, як вас по батькові, і не насмілився звернутись...

Мал. В. ЧУМБУРІДЗЕ.

У ВІДДІЛІ КАДРІВ

— Можу ремонтувати ліфт, електропроводку, центральне опалення, крани, тинькую стіни, склю вікна, вставляю замки.

— Де ви навчилися цього!

— У своїй новій квартирі.

Мал. Г. ЛОМІДЗЕ.

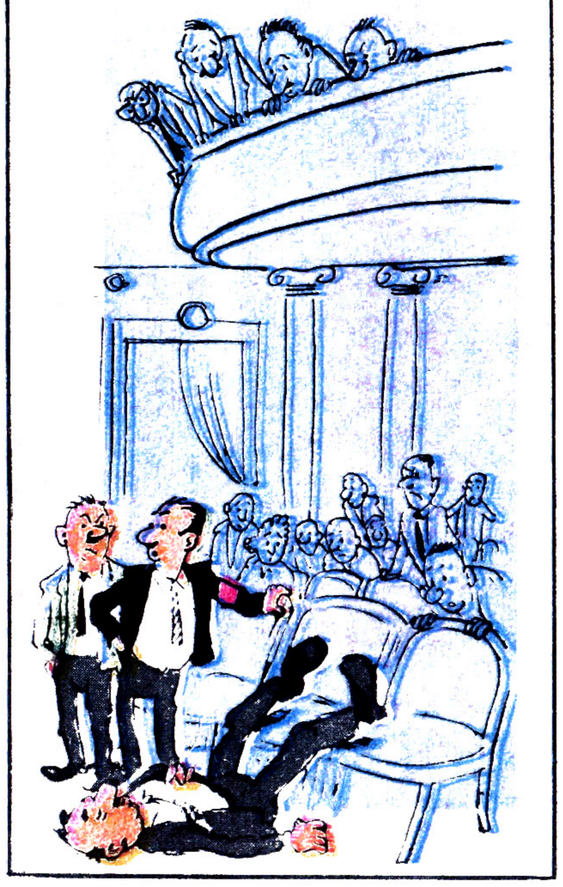

— Шановний директоре! З другого ярусу впав у партер п'яний. Що робити!

— Нехай доплатить різницю!

Мал. А. КАНДЕЛАКІ.

— Я просив самої кави...

— Нічого не вдієш, голубе! Ми повинні виконувати план.

Мал. О. МАКАРАДЗЕ.

— Ви мене образили! Зараз же візьміть свої слова назад!

— Ми назад нічого не приймаємо. Можемо тільки обміняти.

Мал. Г. ПІРЦХАЛАВИ.

— Він сказав, що в мене багато жирів, зайвий цукор і сіль.

— Ти, кацо, у лікаря був чи у слідчого!

Мал. Н. МАЛАЗОНІЇ.

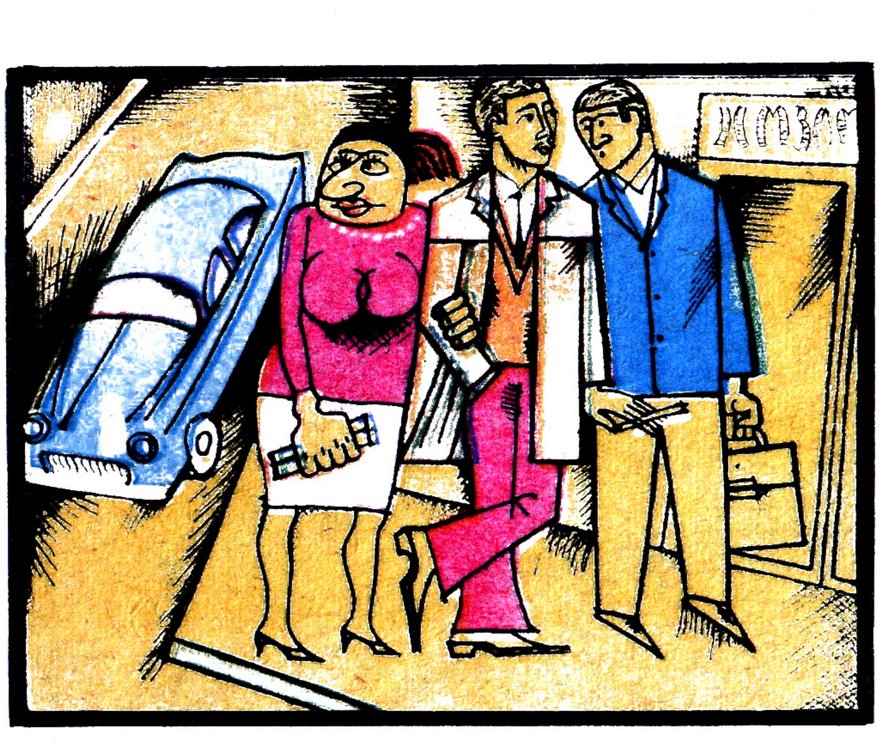

— Де ти знайшов таку дружину!

— По лотереї випала, її білет виграв «Волгу».

Мал. Д. ЗАРАПІШВІЛІ.

— Ця дівчина вже місяць ходить на телестудію і не може влаштуватися на роботу.

— Її, мабуть, бережуть для кольорового телебачення.

Мал. Г. ЛОМІДЗЕ.

—

— Як ви дожили до 100 років!

— А до вісімдесяти добавив двадцять...

Мал. Г. ПІРЦХАЛАВИ.

На зарядку — по порядку!..

Спортивний бюлетень Перця

МАЙСТРИ ШКІРЯНОГО М'ЯЧА

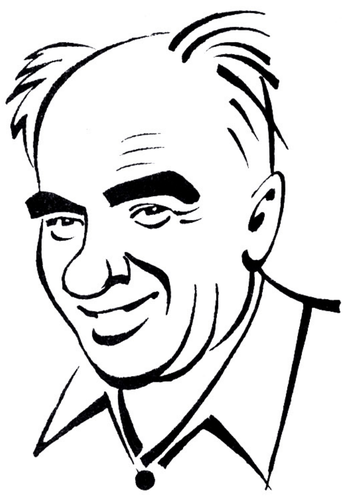

Старший тренер Київського «Динамо», заслужений тренер СРСР
В. О. МАСЛОВ.

Анатолій БИШОВЕЦЬ.

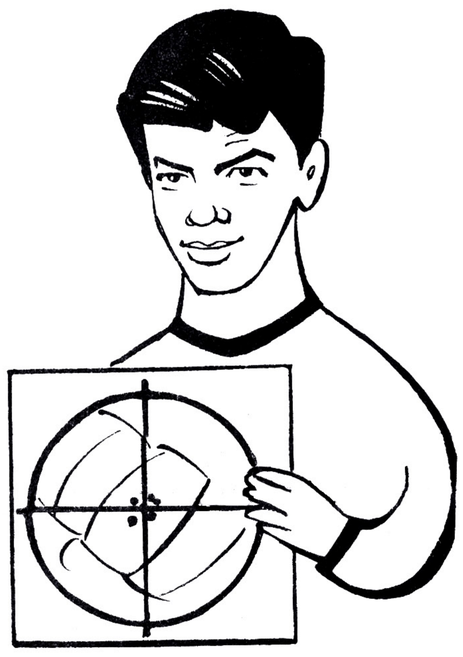

Володимир МУНТЯН.

Віталій ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ.

Дружні шаржі А. АРУТЮНЯНЦА

Лівий гонщик

Голова Липовецького районного комітету ДТСААФ Вінницької області В. В. Юклянюк викликав інструктора Лебедя і скомандував:

— Ти, Станіславе Онисимовичу, горобець стріляний. Отож помахай крильцями нашому мотоциклу, що для всяких там гонок був призначений. Я його на металобрухт для «Вторчормету» списав. Офіційно.

— Й-як списав? Машина ще в формі!

— А хто каже — ні? На ділі в формі, а в акті — не в нормі. Отож злітай на ній в Козятин і зажени!

І Лебідь загнав. За 270 крб. Своєму родичеві Годзу. Правда, загонщикові дісталась лише третина виручки. Все-таки Юклянюк начальник, він керував гонкою.

А Юклянюк дав старт ще одному забігові — гонці двох дотсаафівських грузовиків з різною фруктою на одеські ринки. Змагання з одеськими споживачами пройшли успішно. Юклянюк поклав у кишеню свіжу копійку.

Який пробіг накреслив собі Юклянюк надалі, не знати. Як і не знати, чи вдасться йому добігти до фінішу, чи знайдуться арбітри, що знімуть його з дистанції.

О. ВОРОНЮК.

м. Вінниця.

Туризм і пироги

На повне самообслуговування переведено культурно-масову роботу на турбазі «Гуцульщина» в Яремчі (Івано-Франківська область). Тут нема ні культорганізатора, ні культвихователя. Туристи зранку до вечора тягнуть одну пісню «І з сиром пироги».

Директор турбази Я. Ф. Балдаєв щодня пересвідчується, що «І з сиром пироги» дають неабиякі результати. Молодь достроково покидає базу.

НЕ ЛОВИТЬСЯ ЗОЛОТА РИБКА...

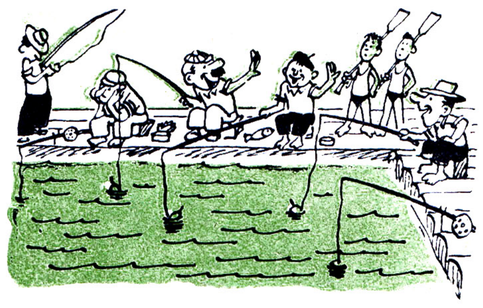

Спочатку кілька логічних умовиводів.

Київ має Дніпро.

Дніпро має Матвіївську затоку.

Матвіївська затока має незрівнянні доріжки для веслування.

На цьому залізна логіка кінчається. Натомість починаються парадокси.

Заглянеш сюди теплої днини й не побачиш жодного човна. Лише надвечір спокій затоки порушать кілька мускулястих екіпажів. Тренери прокричать їм у гучномовці «Навались!» — і знову тиша, хоч спати лягай.

Тим часом всього за 150—200 метрів, на Центральному пляжі, смажаться під сонцем тисячі юних громадян. Невже їм не хочеться поєднати приємне з корисним, спробувати свої сили у веслуванні?

У відповідь лунає лаконічне: «А де?» Прочитавши ці рядки, працівники київських водних станцій весело посміхнуться: та до станцій веде бетонована дорога! Від пішоходного мосту — направо, потім наліво, ще раз праворуч і будь ласка — «Буревісник», «Авангард», «Динамо», «Спартак».

Справді, зручний шлях. Але не думайте, що в кінці того шляху ентузіаста з посмішкою на устах чекає досвідчений і мужній тренер. В кінці шляху ентузіаста чекає міцний паркан. Від кого він охороняє водні станції — невідомо. Оскільки хижаки, бодай — вепри, тут не водяться, то висновок напрошується сам собою: найімовірніше — від неорганізованої пляжної маси.

І маса, поблукавши попід парканом, втрачає віру в своє веслярське майбутнє й підтюпцем повертається на пляж.

Звідки ж тоді у Києві беруться веслярі? Технологія до примітивізму проста. Восени тренери розбігаються по середніх школах, починають вербовку добровольців. Тренерів не хвилює, що вже холодно, а новачки завжди схильні перевертатися з човнами. Хто не застудиться, витримає суворий іспит — на зиму потрапить до веслувального басейну. Літо ж для цієї мети вважається абсолютно непридатним.

Проблема веслярів дуже тісно стикається з проблемою плавців. Бо і перші, й другі мають справу з водою.

Майже на кожній водній станції є збудований з плотів плавальний басейн. Переважно — старенький, тому на його ремонт щороку витрачається чимало коштів. Цікаво, що ті гроші дарма гниють у воді, бо призначення басейнів, попри досить конкретну назву, встановити поки що не вдалося. Ніхто й ніколи в них не тренується, змагання теж не влаштовуються.

Щоправда, їх не важко перетворити на інші споруди спеціального призначення — так звані «жабенятники», мілководні басейни, дуже зручні для навчання плаванню дітлахів років семи-восьми.

Та тільки промовиш «жабенятник», як працівники водних станцій одразу ж носи вернуть: надто вже клопітке це діло. Куди простіше й спокійніше використати ті плоти для риболовлі. Що й роблять тренери з великим задоволенням.

Так і хочеться гукнути: не ту рибку ловите, шановні! Вам би сюди підлітків привести, змагання влаштувати, призи встановити! Дивись, і вдасться виловити «золоту» або «срібну» рибку — на зразок Галини Прозуменщикової чи Георгія Прокопенка.

А вони ой як потрібні! Бо спостерігається у Києві дивне явище: кількість штучних басейнів зростає — кількість класних плавців зменшується. Правда, тренери завжди готові дати наукове пояснення своїм невдачам. Щоб виховати класного плавця, треба мати достатню кількість води й час для ранкових і вечірніх тренувань у такому обсязі, як того вимагає сучасна методика. А де все це взяти у Києві? Басейни завантажені до краю. Їм, бідним тренерам, залишається одне — бідкатися. І вони бідкаються — уміло й натхненно.

Повернувшись спиною до Дніпра.

Кім ПУШКАРЬОВ.

ВЕСЕЛІ БУВАЛЬЩИНИ

Чарлі Чаплін — футболіст

На початку своєї артистичної кар'єри Чарлі грав у футбол — і не тільки на сцені, а на справжніснькому полі. Справа в тому, що театр-вар'єте Фреда Карно, де виступав Чаплін, мав повністю укомплектовану футбольну команду, яка грала товариські матчі з командами тих міст, де відбувалися гастролі.

Якось артистів викликала на матч значно сильніша команда. Що робити? Програш — неминучий, а кому хочеться програвати? І було вирішено прийняти виклик тільки за тієї умови, коли суддею буде... Чаплін.

Матч почався. Чаплін керував ним за всіма правилами, але при цьому пересувався по полю своєю знаменитою незграбною ходою, спотикався об неіснуючі пагорбки, ковтав свисток — одне слово, вдавався до всіх своїх комічних трюків. Цілком зрозуміло, що гравці команди-суперниці просто не могли грати — вони качалися від реготу по полю.

Але болільникам на трибунах трюки Чарлі аніскільки не сподобались. Вони вирішили, що він висміює їх команду, їхнє місто. На захист майбутнього великого артиста від розлюченого натовпу поспішила поліція. Фреду Карно довелося припинити гастролі вар'єте у цьому місті і перекочувати в інше.

Як сконала «утка»

Першою в довоєнні роки побувала в Німеччині харківська команда. Це була збірна міста, в складі якої виступали відомі всій країні футболісти — Роман Норов, Микола Капустін, брати Фоміни, Іван Привалов та інші. З восьми зустрічей вони виграли сім і одну звели в нічию.

Перед заключним матчем із збірною робітничих клубів Берліна, буржуазні писаки пустили «утку»: з СРСР, мовляв, приїхали не спортсмени-робітники, а чистісінькі професіонали. У відповідь харків'яни «найнялися» на день на берлінські підприємства — попрацювати за фахом. А у вечірніх випусках газет берлінці побачили великі фотографії радянських футболістів за роботою і прочитали, що в хлопців золоті робочі руки.

Особливо відзначився в той день Іван Привалов. Він прийшов до найближчої взуттєвої майстерні, одягнув фартух і сів до столу... Усі шевці покидали роботу і стежили, як спритно працює радянський спортсмен. Коли Іван Привалов закінчив роботу, хазяїн майстерні захоплено вигукнув: «Пане футболіст! Я цієї ж хвилини ладен прийняти вас на роботу і призначити вам найвищу платню!»

— Дякую,— відповів сміючись Привалов,— у нас і дома вистачає роботи.

Збірну Берліна харків'яни перемогли з рахунком 4 : 0.

Зібрав Ол. ГРОМОВ.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

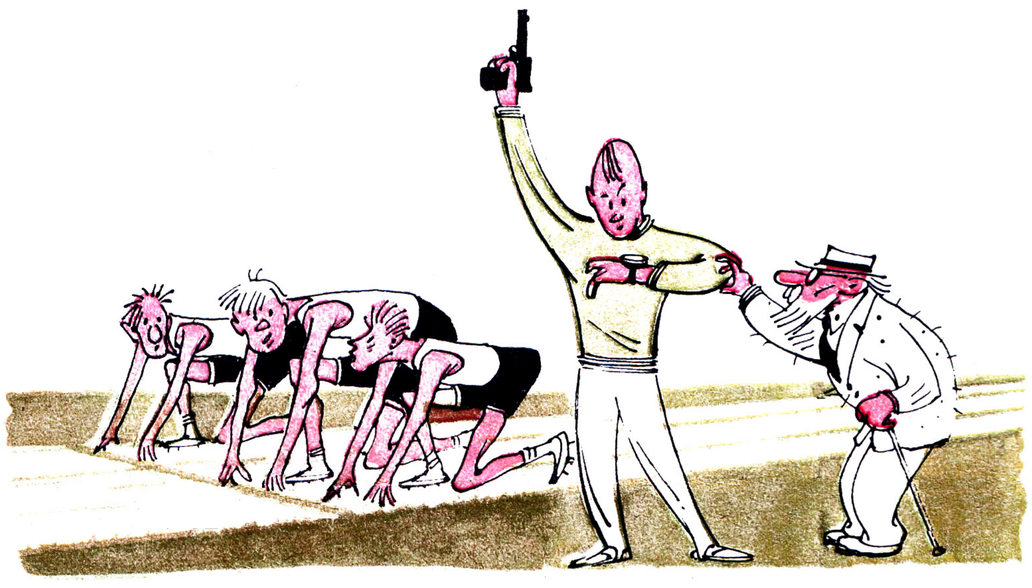

— Скажіть, будь ласка, котра година?..

ПЕРЧАНСЬКИЙ ТЕЛЕВІЗОР

Добрий день, шановні телеглядачі!

Уже місяць, як стартував XXXI чемпіонат країни з футбола. Все частіше сипляться удари по воротах, А в окремих випадках — і по ногах. Ці окремі випадки й наштовхнули нас на думку прокрутити відеозапис одного з торішніх футбольних моментів. Отже, увага! Починаємо,

«...Удар — і ми з вами бачимо, як на зелене поле стадіону падає гравець київського «Динамо». З перекошеним од болю обличчям.

Фантасти описують антисвіт, вчені — антиречовину, ми показуємо зразок антифутбола. Так, він є — антифутбол. На жаль. І висить на ногах справжнього футбола, як омела на здоровому дереві.

Костолам, який збив гравця, не попав у кадр: він біжить далі, сопучи од злості. Біжить поруч із справжніми майстрами шкіряного м'яча, І жде слушної миті...»

Сподіваємось, дорогі товариші, що цього року ми все рідше будемо свідками антифутбола. Хай він лишиться не поза кадром — поза грою!

До побачення! До наступного телебачення.

У ПЕРЕРВІ МІЖ ТАЙМАМИ

Мал. К. ЗАРУБИ

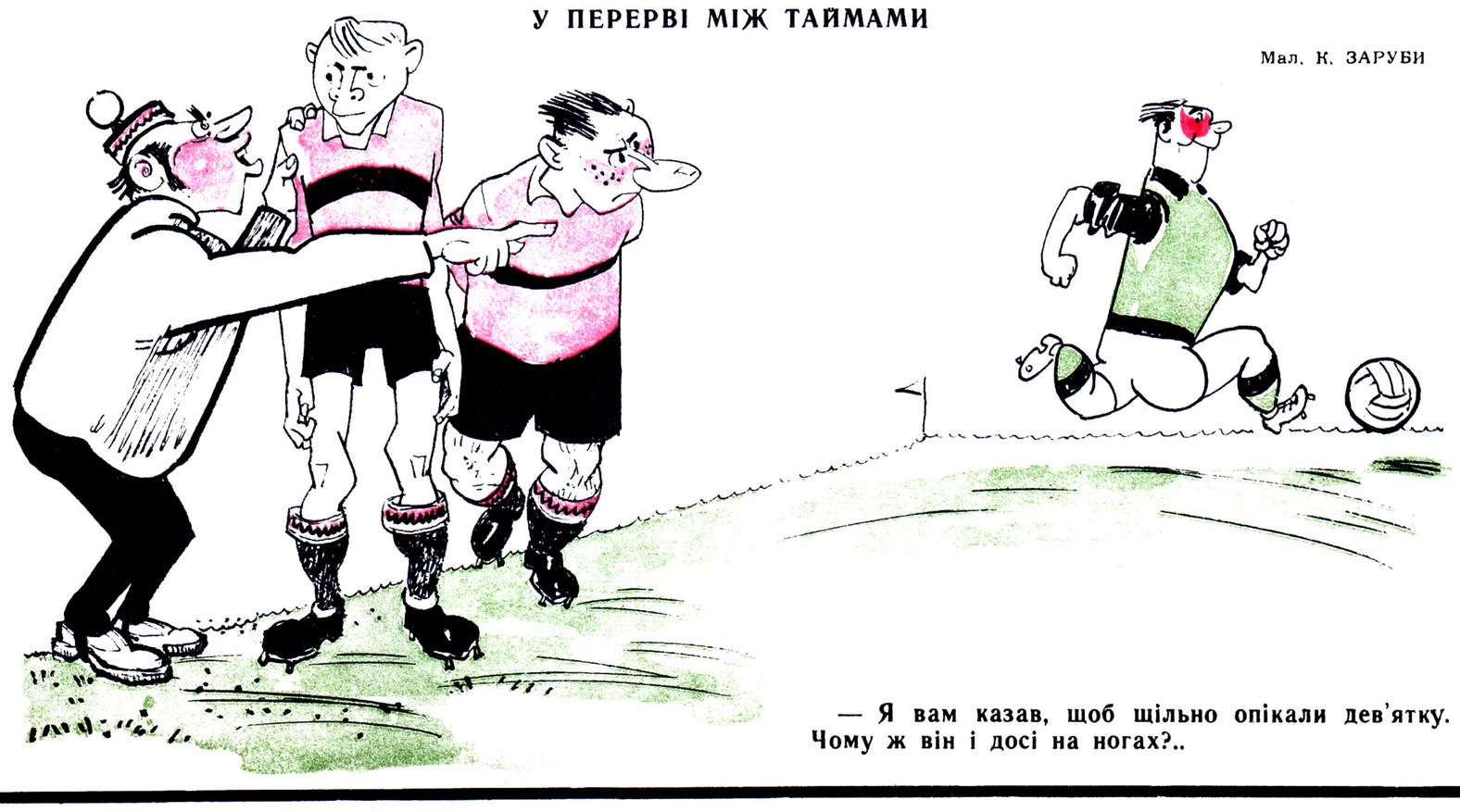

— Я вам казав, щоб щільно опікали дев'ятку. Чому ж він і досі на ногах?..

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— По першому питанню давай, Іване Петровичу, ти...

ОСКАРЖЕННЮ ПІДЛЯГАЄ

У залі засідань народного суду Лутугинського району панувала атмосфера домашнього затишку і доброзичливості. Народний суддя М. О. Селіверстов говорив тихо, співчутливо:

— На що скаржитесь, Сергію Павловичу?

— Дарма оштрафували мене на сорок карбованців.

— Та ви не хвилюйтесь, не скривдимо.

— Пожежний автомобіль ганяв не за призначенням. А чого його не ганяти, коли в нас у колгоспі пожежного депо все-одно нема. За що ж штраф?

— Справді! — поспівчував суддя.

І за хвилину зачитав рішення:

«Скаргу Альошкіна С. П. задовольнити, звільнивши його від штрафу в сумі 40 карбованців, накладеного інспектором держпожежнагляду А. Г. Бондаренком. Рішення остаточне і оскарженню не підлягає».

Півтора року тому колгосп ім. Пархоменка (село Кам'янка) придбав пожежну автомашину. Обійшлась вона колгоспові не дешево. Мабуть, зважаючи на те, що й так машина розтрусила колгоспну калитку, вирішили над нею навіть повітки не спинати— хай зимує просто неба.

І так зиму, і так другу. А експлуатують і в хвіст і в гриву, а все не за призначенням.

У березні минулого року за пожежну бездоглядну машину заступилася районна газета «Трудова слава» у фейлетоні «На бога надійся». Фейлетоніст, між іншим, натякав, що пожежна машина вона і є пожежна машина, і біда буде, якщо трапиться, не доведи господи, пожежа, а пожежна машина в цей час опиниться далеко від того злощасного місця.

Фейлетон пройшов повз увагу не тільки голови колгоспу С. А. Альошкіна. На нього в районі не звернув уваги ніхто. Майже ніхто...

Виконуючи свої службові обов'язки, інспектор державного пожежного нагляду Лутугинського району молодший лейтенант А. Г. Бондаренко, керуючись законами і постановами вищих інстанцій, оштрафував С. П. Альошкіна на сорок карбованців.

Тут і почалось!

Свого часу, влітку минулого року, голова Лутугинського райвиконкому т. Феклин підписав рішення № 364, в якому значиться: «Органам пожежного нагляду посилити вимоги і притягати до суворої відповідальності всіх, хто порушує протипожежні норми і правила».

Але досить було т. Феклину почути, що оштрафували Альошкіна, як він сумно похитав головою і сказав:

— Невже не можна було без штрафу обійтися?

Суддя Селіверстов виявився ще тонкосльозішим, внаслідок чого і виникло оте рішення, що оскарженню не підлягає.

...Справа, зрештою, не в С. П. Альошкіні і не в сорока карбованцях. Але, як писав поет, випадок з Альошкіним мусив би розцінюватися, як «его пример другим наука».

З пожежею і протипожежними інструкціями жартувати не варто. Часом ці жарти досить дорого нам коштують.

І про це мусив би не забувати той, хто покликаний стояти на варті законів і законності. Маємо на оці народного суддю М. О. Селіверстова.

Мабуть, таки підлягає оскарженню його безапеляційне рішення.

В. АЛЕКСАНДРОВ.

м. Лутугине
Луганської області.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Ой, у лісі, лісі темному, де ходить хитрий лис, росла собі ялинонька... Росла, та не довго. Бо Гуцев С. Ф., лісник колгоспу ім. Свердлова Охтирського району Сумської області, укоротив їй віку. Та й не одній, а багатьом.

Гуцев С. Ф. мав пристрасть до спиртного. От він перед Новим роком і відкрив у лісі торг: «Ви мені горілку — я вам ялинку!». Свідками того торгу залишилося чимало ялинкових пеньків.

Про ці та про інші зловживання Гуцева написали люди до редакції «Перця».

Секретар Охтирського райкому КП України т. Манойленко повідомив, що за пияцтво та різні зловживання Гуцева С. Ф. з роботи знято.

Ультиматум

УСМІШКА

Натерши мильною губкою батьківську спину до червоних смуг, Віктор промовив ніжно, ніжно:

— А гляньте-но сюди, тату...

Розігрітий гарячою водою і теплотою синових слів, Сидір Герасимович Коробка повернувся і подарував усмішку прямо в об'єктив старенького «Фотокора». На другий день Віктор показав батькові знімок.

— Ого-го-го! Який я смішний у ночвах, хе-хе-хе!.. Стривай, стривай, синку! Навіщо це ти так багато карточок зробив? Чи не думаєш роздати своїм баришням по фотоетюдику?

— Зовсім і не баришням, — відповів Віктор. — Я пошлю ці фотоетюдики в «Перець».

— Батька? Голого?! В «Перець»?!!

— Не себе ж! Ти ж другий рік тягнеш з ремонтом сільської лазні. Ось тобі мій ультиматум: коли за місяць не здаси лазні, карточки поїдуть, куди треба. Ти ж мене знаєш, тату!..

— А ти знаєш, луциперяко, що сказав Тарас Бульба своєму синові?!! — закричав Сидір Герасимович, розмахуючи важким кулаком під самісіньким Вікторовим носом.

Віктор спокійно заховав усі знімки в широку кишеню спортивних штанів і сказав:

— Кулаки свої, будь ласка, притримай, бо ти зовсім не Тарас Бульба, а безвідповідальний бригадир будівельної бригади...

І Віктор вийшов з хати, залишивши Сидора Герасимовича ні в сих, ні в тих.

...Лазню затопили рівно за два тижні. Наполовину раніше призначеного строку.

Іван АНЦІБОР.

с. Бронниця
Могилів-Подільського району
Вінницької області.

Мал. И. КОГАНА

— Я картоплі набрав, напечемо...
— А я бабуню взяв. Вона все вміє: і їсти приготує й посуд помиє.

Мал. Є. ШАВЕЛЬНИКА

— І тут на Ньютона впало яблуко...

— Подумаєш! Коли я вчора поліз за варенням, — на мене шафа впала!..

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Як Іван Юхимович Ільченко вирішив позловживати і як він для цього побратався з Фікцією, докладно розповідалося у фейлетоні «Десята муза» («Перець» № 1 за 1969 р.). Бувши директором Лубенського сільськогосподарського технікуму бухгалтерського обліку, Іван Юхимович допускав чимало зловживань службовим становищем.

З допомогою кмітливої Фікції він складав фіктивні грошові документи, неправильно розподіляв обов'язки окремих симпатичних йому викладачів, по фіктивних екзаменаційних відомостях приймав до технікуму деяких двійочників.

Секретар Лубенського райкому КП України т. Опацький повідомив редакцію, що фейлетон обговорювався на бюро райкому партії. Визнано, що факти відповідають дійсності. За зловживання службовим становищем на члена КПРС Ільченка І. Ю. накладено партійне стягнення. Його також звільнено з посади директора технікуму.

Отже, не братайся з Фікцією!

ПІСЛЯ НАДЦЯТОЇ...

Мал. А. СВИНЦОВА

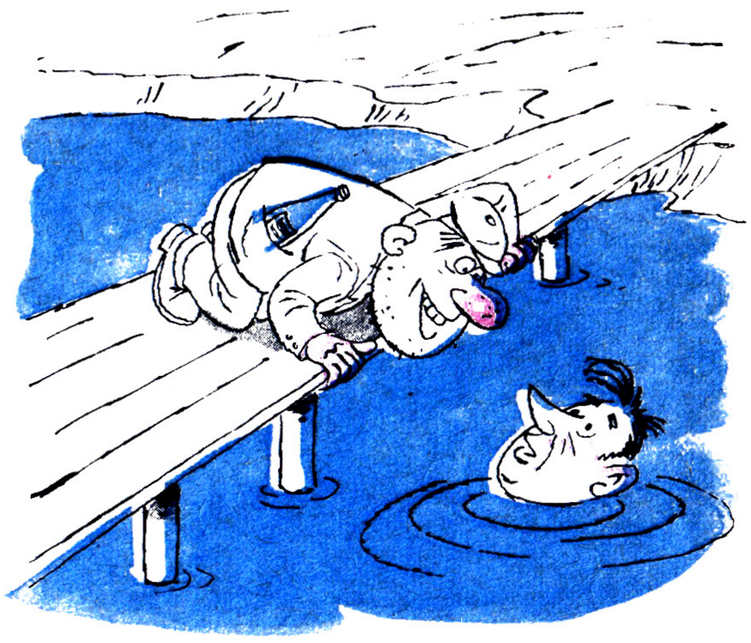

— Смішний якийсь відбиток, зовсім на мене не схожий...

ЧОРТОВА ДЮЖИНА

За народними мотивами

У нашому селі ще за старих часів з діда-прадіда кожного року на зелені свята * справляли празник, або храм, як у нас, на Покутті, кажуть. З цілої околиці тоді спливався до нас народ — і старе, і молоде, і мале, як на ярмарок. У церкві і на цвинтарі в той день ніде голці впасти. Тож і готувались усі заздалегідь. Бо ж зійдуться куми, родичі, знайомі. Треба ж після відправи в церкві почастувати гостей чаркою-другою, погомоніти, розважитися трохи.

Цього року перед празником і наш сільський священик, отець Василій, теж не мав спокою. Його муляла одна думка: яку штуковину втнути, щоб вразити, здивувати мирян і гостей? Бо, ніде правди діти, любив похвастатися перед людьми наш слуга божий. Але, на біду, як не прикидав в умі і сяк і так, а нічого путнього придумати не міг.

— Може, ти, серденько, мені щось порадиш? — розповів панотець про свій клопіт попаді.

— А що тут довго думати? Замов для церкви «Тайну вечерю».

— Е ні, — кисло скривився отець Василій, — така картина є вже в михальчівській церкві...

— Я ж не про картину кажу. Звели виліпити з гіпсу або глини апостолів і Ісуса на весь зріст та й помістимо їх над головним вівтарем. Їй-бо, всіх завидки візьмуть! Бо такої «Тайної вечері» нема навіть у архієрейському соборі.

— Як? — сполошився панотець. — Отак голісіньких — над вівтарем?..

— Чого голісіньких? Я з наймичками їм одежу пошию.

— Оце, серденько, ти добре придумала, — з радості потер руки отець Василій. — Тільки одна біда: де ж я такого майстра знайду?

— Я знаю такого чоловіка в сусідньому селі.

— Тоді я зразу до нього й поїду, — заметушився панотець. — Скажи, золотко, запрягати в бричку.

Ще того дня отець Василій сторгувався з майстром — за місяць той має виліпити дванадцять апостолів і тринадцятого Ісуса.

— Тільки гляди, — вже сідаючи в бричку перед від'їздом, попередив отець Василій. — Не виконаєш в строк — ні шеляга не дам!

— Постараюсь, отче, — почухав потилицю майстер. —Але мені трохи не подобається, що їх якраз чортова дюжина. Аби вона нам якогось фігля не встругнула!

— Гм, справді, чортова дюжина, тьфу, тьфу, тьфу! — тричі сплюнув панотець, бо був забобонний. — Та на це є рада: помолись богу і починай.

Того ж дня взявся майстер за роботу. Ісуса зліпив швидко — за два дні, а от з апостолами довелось таки добряче нагріти чуба. Чей же не міг він спатрати їх як-небудь, на одне копито? Бо ж ніколи партачем не був! Тож трудився на совість зранку до пізнього вечора, аж заморився сердешний.

Нарешті, прийшов і отой злощасний термін. Як не старався майстер, а дванадцятого апостола зліпити не встиг. І сил більше нема: так уже охляв, ледве ноги волочить. Надвечір просто звалився на стілець. Все. Пропав місячний заробіток!..

Отак і застав його сусід Панько, сільський баляндрасник і веселун.

— Чого це ти, куме, носа повісив? — питає. — Чи часом не теща в гості завітала?

— Ет, відчепись, — стомлено відмахнувся майстер. — У мене голова розколюється, а тобі — смішки...

— Що ж таке скоїлось?

От майстер і розповів.

— Пусте! — засміявся Панько. — Постав добрий могорич, і я допоможу тобі виплутатись з халепи.

— Кепкуєш?,

— Ні. Не кепкую. Слухай сюди. Коли приїде той твій попище, я зразу шмигну в повітку, роздягнуся і замішаюсь між святців. Піп і не розкумекає.

— Гм, а потім як?

— Хай тебе голова не болить. Аби піп від тебе роботу прийняв! А потім скажемо, що якась чортяка вночі одного апостола поцупила...

Не встиг Панько докінчити, як на подвір'ї заторохкотіла бричка.

— Приїхав... — зблід майстер і ледве звівся на ноги. — Що ж, спробуємо, Паньку. Іншої ради не бачу. Якщо нам вдасться ця штука, то поставлю такий могорич, що додому рачки полізеш...

Поки опасистий отець Василій викотився з брички, поки відсапався, Панько встиг непомітно прошмигнути в повітку.

— Ну, як пане майстер! — витираючи хустинкою піт з чола, озвався панотець. — Готові мої апостоли?

— Як і домовились, — і оком не кліпнув майстер.

— Ану, веди, показуй.

В старенькій повітці вже стояв присмерк, але білі фігури святців, що стояли під стіною, було ще добре видно. Отець Василій ходив від однієї до другої, оглядав, обмацував їх і задоволено цмокав губами. Раптом він зупинився біля крайньої фігури і вп'явся в неї короткозорими очима.

У майстра аж дух перехопило. Він встиг непомітно кивнути фігурі на вікно: мовляв, коли прийде до крутого, втікай, Паньку, поки не пізно буде...

— А це хто? — тицьнув пальцем у фігуру панотець.

— Це — Юда, прошу отця. Отой, що продав Христа фарисеям за тридцять серебреників. Тільки ви, отче, його не чіпайте — він ще тепленький. Я його лише нині закінчив...

— Гм... А нащо ти йому грішне тіло приліпив?

— Вибачайте, отче. То я в поспіху забув зібрати шматок глини.

— Не гоже, пане майстер.

— Я це раз-два й виправлю. Ножиком чирк — і по всьому! Піду, пошукаю струмент...

— Стривай-но, не треба, в мене свій є, — спинив майстра отець Василій і почав нишпорити в кишенях.

Фігура раптом затремтіла, на її чолі виступив рясний піт. Коли панотець ступив до неї з ножиком, вона раптом стрепенулась, крутнулась на місці і, поки ошелешений піп отямився, вистрибнула у відчинене вікно.

— Держи його!.. Лови! — закричав панотець.

Ого, пізно! За апостолом тільки залопотіло...

— Що ж ви наробили, отче? — схопив сторопілого попа за рукав майстер.

— Ну й біс з ним! — сконфужено махнув рукою отець Василій — Поясню мирянам, що Юда вислизнув продавати Христа фарисеям, тому його й нема на вечері. Не журися, я твою роботу приймаю. Тільки зачини добре вікна й двері, бо ще й решта, до лиха, вночі повтікає...

Володимир БАНДУРАК.

* Зелені свята — клечана неділя.

Андре ВЮРМСЕР ● ПАМФЛЕТ

Чому вшанували Роммеля

Ніщо, мабуть, не ілюструє в такій мірі заміну союзу демократії проти націзму союзом капіталістичних режимів усіх гатунків проти соціалізму, як оцей факт: для Федеративної Республіки Німеччини, чий президент будував концтабори, а військовий міністр служив у військах СС, для ФРН, де легально розвивається неонацістська партія, для боннської республіки, яка є єдиною державою в Європі, що зазіхає на територію інших держав,. — Сполучені Штати побудували три військових кораблі. Три кораблі, які вони б залюбки потопили двадцять п'ять років тому! Спущено на воду третій. Його названо «Роммель». Охрестили ім'ям людини, яка — за висловом знавця справи, колишнього есесівця, а нині військового міністра Шредера, — «служила своїй батьківщині».

Жоден корабель, жодна школа, жодна вулиця в Німецькій Демократичній Республіці не носить ім'я гітлерівських військових верховодів. Бо ті, хто служив гітлеризмові, не служили своїй батьківщині, Німеччині. А от для Бонна Гітлер і Німеччина — це одне й те ж.

Звичайно, панове, звичайно, я знаю, що Роммель у липні 1944 року брав участь у змові проти Гітлера. Але цей же Гітлер протягом десяти років був для Роммеля «ідеалістом, патріотом із здоровими ідеями, який може об'єднати Німеччину і врятувати її від комунізму». Саме з рук Гітлера Роммель одержав фельдмаршальський жезл, а до того саме він, Роммель, командував батальйоном, на який було покладено обов'язок дбати про особисту безпеку фашистського обер-убивці. Ще на лівійському фронті Роммель «був щирим шанувальником фюрера», пишуть найприхильніші біографи фельдмаршала. Так що ж виходить? Хіба ім'я учасника змови проти Гітлера дали есмінцю? Безумовно, ні. І ніколи при нинішньому боннському режимові не дадуть ім'я антифашиста будь-якому кораблю. Нікому не спаде й на думку у такий спосіб увічнити ім'я соціаліста Брайтшейда чи комуніста Тельмана, ім'я одного з тих десятків тисяч німецьких патріотів, яких розстріляв, гільйотинував, закатував Гітлер, чиї накази ретельно виконував Роммель. Саме військовим заслугам ландскнехта фашистського вбивці віддають нині шану у Федеративній Німеччині.

І ось для цієї спадкоємиці гітлерівського рейху, в присутності колишнього есесівця, а нині військового міністра, що бореться проти Договору про нерозповсюдження ядерної зброї, Сполучені Штати (які, до речі, підписали цей Договір!) спускають військові кораблі!

Ні, йдеться не про пам'ять фельдмаршала гітлерівської армії. Якщо придивитися уважніше — йдеться про змову проти миру у світі.

Переклав з французької М. ДЕРІМОВ.

ШАФОТВОРЕЦЬ

ГУМОРЕСКА

Якось зайшов до мене старий приятель, Сергій Іванович. Привітався й почав оглядати бібліотеку. Він дуже кохається в книжках.

— Тіснувато, — каже, — і вашим книжечкам.

— Тіснувато, — погодився я. — Оце шукаю майстра, щоб поставити шафу у ніші в стіні. У вас, часом, немає знайомого спеціаліста?

— Є, — відповів Сергій Іванович. — Там справжній шафотворець! Вже третій місяць у мене працює, — хитрувато посміхнувся.

— Що ж він робить третій місяць? — цікавлюся.

— Пересипає дві старих шафи і робить нову, в отаку нішу, як у вас.

— За такий час, — кажу, — можна було б і корабель побудувати.

— Корабель не корабель, а п'ятиповерховий будинок можна...

— Що ж воно за майстер такий? — питаю.

— От послухайте, — і погладив білу чуприну. — У мене, як ви знаєте, теж тіснувато з книжками. І вирішив трохи удосконалити старі шафи, а в нішу — поставити нову. Звернувся до слюсаря з сусіднього будинку за порадою.

— О-о-о! — так і кинувся той. — Є в мене один дружок. Спеціаліст, скажу вам, золоті руки! Він може зробити все — від труни до чудової балалайки! А шафа — то для нього раз плюнути! — вихваляв підпилий слюсар. — Вранці чекайте.

А вранці і справді прийшов чолов'яга. Атлетичного складу, в попелясто-рудому піджаку, в майці кольору гарбузової каші, а на лев'ячій шевелюрі — ряба кепка назад козирком.

— Червонодеревщик Фока Фокович Ревун! — відрекомендувався. — Направив до вас слюсар, Оксентій Іванович!

Я показав об'єкти. Він дістав складаного метра, обміряв шафи, нішу, щось записав і каже:

— Так от, хазяїн, все це буде зроблено в один момент. Я не такі штуки сотворяв — балалайки робив! А шафи... Старі — пересиплю, одполірую під горіх. В нішу вставлю нову. — І назвав ціну.

Торгуватись не став. Краще, подумав, переплатити, щоб тільки швидко й добре було зроблено. Майстер наказав звільнити старі шафи від книг. Попросив двадцять п'ять карбованців для придбання дощок, фанери та іншого матеріалу й пішов.

Звалив я книжки серед хати на купу й чекаю Фоку Фоковича. Нема день, другий, третій, ба й восьмий... Нервую, звичайно. А він аж на десятий день об'явився. Обличчя, як столовий буряк. А ніс такий синій, наче на нього хто почепив свіжого качиного пупа. А кепка вже не назад козирком, а набік. Приніс старих дощок, два шматки полупленої фанери й пляшечку марганцівки.

— Пробачте, хазяїн, — почав винувато. — Вірите, ледве дістав матеріалу і то по блату... Тепер же таке врем'я, що не вкрадеш — не проживеш... А деруть же чортяки, як за рідного батька! Вірите, за оцей матеріал довелося ще й своїх п'ять карбованців докласти.

Глянув я на той «матеріал», посвистів і кажу:

— За оці дрова і так дорого?.. Та їх же можна було безплатно назбирать біля першого-ліпшого звалища!

— Та що ви, хазяїн, смієтесь?.. — підняв високо брови Ревун і пересунув кепку назад козирком.

— Ви ж гляньте, що за дерево! Вистояне, аж дзвенить! Та з таких дощок не тільки шафу, скрипку можна зробити! Тріщини ляжуть до стінки в ніші. Фанеру зашпаклюю, одполірую під грецький горіх — спасибі скажете! — і заходився розбивати старі шафи.

Я почав, було, заперечувати. Хотів, щоб він спершу спорядив нішу. Та Ревун заявив:

— Для ніші, хазяїн, ще треба докупить матеріалу. А тим часом я в один момент сотворю старі шафи.

До самого вечора гатив молотком, аж сусіди жахалися. Нарешті розібрав усе. Взяв у мене п'ять карбованців, які ніби переплатив, і пішов.

Чекаю день, другий, третій... Нема Фоки Фоковича. Хотів запитать про нього в сусіда-слюсаря. Але мені сказали, що й його ось уже тиждень немає вдома. Що тут робити? Дружина зітхає, я нервую, бо в кабінеті, як після артилерійського обстрілу: гори книжок на підлозі й купа дощок з розібраних шаф. А тут ще й свята наближаються.

Аж на сьомий день прийшов Ревун.

— Мабуть, лаєте мене, хазяїн? — ще з порога почав плаксивим голосом.

— Лаяти не лаю, — кажу, — але й не хвалю...

— Пробачте й вислухайте... Тільки ото я пішов од вас, як із села телеграма: «Строчно приїзди, батька покалічив колгоспний бугай...» Позичив грошей— і на автобус. Думав вам подзвонить, та не хотів уночі турбувати... Важко було дивитись на свого батька. Такий понівечений, що страх... Побув я біля нього, поплакав з матір'ю— і до Києва. Робота ж чекає!.. А минулої ночі, рівно о другій годині, як грім на голову, телеграма-блискавка: «Приїжджай, помер батько...» — і втер удавану сльозу.

Дружина співчутливо вислухала й запитала:

— Фоко Фоковичу, може, вам грошей треба на похорон? Так ви не соромтесь...

— Дуже треба, — відповів тремтячим голосом. — Хоч би карбованців з тридцять, в рахунок роботи... А післязавтра я приїду і в один момент усі шафи сотворю!

Дали тридцятку.

На четвертий день прийшов наш червонодеревщик. Приніс стару дошку, столярного клею, цвяхів. Вилаяв попа, який зідрав за похорон батька аж двадцять п'ять карбованців. Розповів про поминки, поснідав і взявся робить у нішу шафу.

Настругав, напиляв дощок. Нарізав фанери. Ми радіємо. Дружина годує його, як на заріз. Навіть чаркою не обходить.

Наступного дня Фока Фокович приганяв стінки шафи, а на третій — почав уже навіть збивати. Правда, не закінчив. Попросив ще десятку на матеріал і пішов.

І пішов надовго... Повернувся аж на сімнадцятий день... Блідий, аж зелений, очі — винуваті...

— Де це ви пропадали? — питаю сердито. — Треба ж нарешті закінчувать цей розгардіяш! Тиждень до свят, а в квартирі — звалище!

— Не гнівайтеся, хазяїн, а вислухайте, — почав смиренним голосом. — Я ж не винуватий, що сама Рада Міністрів мобілізувала, щоб поправити й відполірувати меблі до свят. Взяли нас десять кращих спеціалістів... І мого дружка, а вашого сусіду-слюсаря, теж... Правда, заплатили добре і годували, як на заріз, спасибі їм...

Згадав я слюсаря, про якого в сусідньому дворі говорили, що він одержав дев'ять діб за пияцтво й хуліганство... Глянув під кепку Ревуну. Голова так щільно обстругана, наче відполірована. І зразу ж догадався, що він не меблі в Раді Міністрів полірував, а вулиці підмітав... Але мовчу. Хай уже, думаю, щось робить.

Збив він шафу й почав засувати її в нішу. Не влазить. Бо внизу вийшла широка, а вгорі — вузька.

— Ех, не вгадав, — каже. — Доведеться низ трохи звузити. Це я в один момент!

Витяг раму. Впиляв, збив — зайшла.

— Полюбуйтесь, хазяїн, наче тут була! — промовив задоволено.

Почав я «любуватись» і кажу:

— Увійти — ввійшла.. Та чому це вона вийшла схожа і на балалайку, і на двомісну труну?.. Вгорі вузька, а внизу — широка.

— А ми вгорі роздамо і вийде — люкс!

Витяг раму, розбив. І почав добирать наверх довшу дошку. Добирав, міряв — нема. Пересунув він кепку набік козирком, пошкріб поліровану голову й каже:

— Доведеться бігти за дошкою... А за неї злуплять не менше семи карбованців..

Я зрозумів його маневр. У грудях почало закипати, але стримано запитую:

— Фоко Фоковичу, а ви справжню труну вмієте зробити?

— Ого-го! — так і кинувся. — Щоб мені стільки грошей, скільки я їх переробив за своїх сорок п'ять років!.. Там батькові таку сотворив, що вік дякуватиме!..

— То, може, й мені зробите?.. А балалайка вже є, — й показав на шафу.

— Навіщо? — запитав здивовано.

— Мені здається, що поки ви шафи закінчите, то я не витримаю, помру... І буде гроб з музикою, — і знову показав на нішу.

Як скочить мій Фока Фокович гопки, як витрішить очі, як зареве:

— А-а-а, так ви ще й знущаєтесь?! Сміється над моїм горем? Інтелігентний чоловік!.. Знаємо таку інтелігенцію, що тільки по телефонах говорить!.. — Вхопив рубанок, молоток, пилку і грюкнув дверима.

Сергій Іванович зітхнув, а я запитую:

— Чи він і справді їздив ховати батька?

— У тому то й річ, що нікуди не їздив! Пиячив, відсидів п'ятнадцять діб у міліції. А в мене видурив сімдесят карбованців і залишив на згадку купу дощок, фанери і стружок... Хотів, було, розшукать через міліцію, та дружина розрадила. Так ми і свята одсвяткували. А червонодеревщик Ревун і не показується. Оце я розповів, щоб часом ви не натрапили на такого шафотворця...

Євген КРАВЧЕНКО.

ПЕРЧЕНЯ

ВИПРАВИВСЯ

Грицько майже щодня запізнювався в школу. І завжди знаходив «поважну» причину: то бабуся пізно збудила, то черевики десь заховались, то ще щось придумає.

А сьогодні Грицько, захекавшись, прибіг до класу раніше за всіх.

— Молодець, Грицько, сьогодні прийшов першим — похвалили його товариші по класу.

Грицько вислухав похвалу та й каже:

— Я б і сьогодні запізнився, якби не сусідів Рябко: зірвавсь з ланцюга і аж до школи за мною гнався.

О. ШТОЙКО.

МУДРИЙ ВНУК

Всюди чути добру вість:
До бабусі їде гість.

Гість — розумна голова:
Знає, скільки двічі два.

Можна в нього запитать,
Скільки буде п'ять по п'ять.

Навіть скільки шість по шість,
Гість відразу відповість.

Хто ж бо цей знавець наук?
Це Сергійко — бабин внук.

Василь ЗАЄЦЬ.

КАЗКА ПРО ДЕВ'ЯТЕРО КУРЧАТ

Було колись дев'ятеро курчат. Вісім називалися різно, дев'яте звалося Ціпа. Коли курка знаходила зерно, то вісім курчат раділи, а дев'яте сумувало: «Жаль, — думало воно, — що нас дев'ятеро, коли б я було одно, то зерно було б моє».

Раз пообіцяла курка курчатам, що принесе їм колосок, як знайде в стерні за тином. Вона перелетіла за тин; курчата ждали на дворі. Восьмеро тішилися, що будуть колоском ділитись, а Ціпа отак собі думала: «Перестріну маму і цілий колосок від неї виманю собі».

Пішла потай, та далеко не зайшла. В городі була ямочка; Ціпа, поспішаючи, впала в неї і не могла вилізти. Плакала, стогнала, але ніхто не чув її плачу.

Тим часом курка вернулася іншою дорогою, полічила курчат, побачила, що одного бракує, і спиталася: «Де поділася наша Ціпа?» Але ніхто не знав.

Розбіглися курчата по дворі шукати, а одно зайшло на город і тут почуло: щось пищить жалібненько. Курча побігло на голос, знайшло сестричку в ямці та й гука:

— Почекай, кину тобі вниз прутика, то й вискочиш!

Ціпа стала на прутик, та з ямки вилізти не могла. Курча назбирало сухого листу, галузок, піску та камінчиків, але ямочка була глибока, і Ціпа все плакала:

— Згину я, бідна, згину! Шкода, що тут нема всіх інших!

Тоді побігло курча по інших, і всі вони почали зносити до ямки трісочки, стебла, траву, грудки, все, що знаходили в городі. Ямка хутко вирівнювалася, і Ціпа вилазила все вище та вище. Далі — гоп! — вискочила з ямки й зраділа:

— Добре, що нас дев'ятеро. Коли б я була сама, була б загинула.

Пригоди Перченяти

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Щодні усмішки

СТУКАЙ НОГАМИ

— Приходь, кумо, в неділю, на мій день народження. Тільки, коли стукатимеш ногами, гляди, не забрудни дверей.

— Чому ногами?

— А руки ж у тебе будуть зайняті подарунками.

ПОМІЧНИКИ

— Мамо, а ми посуд мили!

— От, молодці. А ти, Наталочко? — питає мати найменшу.

— А я розбитий збирала, вони мені не давали мити.

ЗАМОВЛЕННЯ

Батько грає з малим сином у шашки.

— Скоро мама купить тобі братика, синку.

— Тільки хай купує такого, щоб умів у шашки грати.

Повідомив В. КЛИМЕНКО
з м. Дніпропетровська.

ПЕРЕСАДКА СЕРЦЯ

Семирічний Василько каже матері:

— Мамо, а нашій Марусині робитимуть пересадку серця.

— Що ти мелеш?

— Слово честі, мамо! Я сам чув, як учора ввечері сусідський Івась їй наспівував: «Візьми моє серце, дай мені своє...»

Повідомив О. М. БАРИШНИКОВ
з м. Кривого Рога
Дніпропетровської області.

НА ІСПИТІ

— Ну й важко вам, Оксано Дмитрівно, іспити складати. Такі питання важкі ставите...

— Та я й так уже питаю вас: чи не Пушкін написав «Євгенія Онєгіна», а ви все відповідаєте: ні.

НЕ ПРИЙШЛА

— Вона не прийшла до тебе на побачення?

— Ні.

— А ти довго її чекав?

— Довго. Я прийшов о сьомій і сів на лавку. Прокинувся — уже дев'ять. А її все не було...

Повідомив О. Г. РОСКОПИТ
з м. Харкова.

ПОРОЗУМІЛИСЯ

— Сусідко, ви захворіли?

— Чого це вам так здалося?

— Не здалося — вдосвіта з вашої хати виходив фельдшер.

— Отакої! Як від вас учора вдосвіта виходив пожежник, то я ж не питала, чи горить ваша хата.

Повідомив О. ДИМЧАК
з с. Піщанки на Вінниччині.

ХТО ЛОВИТЬ МИШІ

— Таню! Ваш кіт ловить миші?

— Татко ловить.

— А що ж він робить з мишами?

— Кота годує.

Повідомив М. ГУБАРЕНКО
з радгоспу «Світлинський»
Солонешенського району
Алтайського краю.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Що, хлопці, візьмемо цю бочечку на трьох?

ЩО МИ ЗНАЄМО І ЧОГО НЕ ЗНАЄМО

Каверзна літера

Хитра штука — лінгвістична наука! Маєш 32 літери алфавіту, а комбінуєш з них сотні тисяч «мовних одиниць» — іменники й прикметники, прислівники й займенники, дієслова і вигуки — всі частини мови на всі випадки життя і діяльності.

А одна літера! Ну хоча б: перша літера алфавіту — «а». Що вона, наприклад, робить з відомою всім працівникам сільського господарства мовною одиницею — іменником «бонітування». Висмикує з нього літеру «о», стає сама на її місце і перетворює одно слово на інше, з абсолютно відмінною семантикою. То було «бонітування» — робота по встановленню породності й оцінка племінної якості тварин. А то стало «банітування» — сердита лайка.

А терпить від цього головний зоотехнік Ємільчинського виробничого управління Сергій Іванович Наталуша. Два роки підряд Сергій Іванович бонітує тварин, одержує за цю роботу великі премії. А його банітують. За приписки.

Десь знайшли, що в 1967 р. він приписав 1505 голів. А в 1968 р. вже 2437. І тепер банітують Сергія Івановича. Картають, що він і сам не бонітував тварин, а премію одержав. І дав добре заробити на приписках ще десяткові знайомих зоотехніків, а серед них директорові станції штучного запліднення тварин І. А. Коту та головному зоотехніку тієї ж станції Г. М. Шохалевичу.

Банітують за це С. І. Наталушу. Влаштовують перевірки. Пишуть доповідні записки голові райвиконкому В. Л. Шролю.

Пишуть про те, що по надоях Ємільчинський район на Житомирщині міцно закріпився на другому місці ззаду (ніби райвиконком не читає зведень!). Що на цьому досягненні добре знати спритну руку головного зоотехніка району С. І. Наталуші (ніби райвиконком не бачив його розписок про одержання премій!). Пишуть про систематичні приписки до зведень про бонітування худоби... За це, правда, Сергія Івановича банітують, але до відповідальності не притягають. Хоч за обман держави треба...

Але це виходить за межі лінгвістики. Тут уже потрібна юриспруденція...

ЯК ЛОВИТИ ЧУЖУ РИБУ

В газеті «Радянська освіта» (5 березня 1969 р.) надруковано усмішку Д. Олексюка «На дорозі». Ну й насмішив же Д. Олексюк нею читача! Чому питаєте? Та тому, що читачі журналу «Перець» сміялися з жарту «Якби...» Євгена Дударя (№ 6 за 1967 р.). Тепер ми розуміємо, що усмішка — це те ж самісіньке, що й жарт.

Різниця полягає тільки в тому, що:

1. Є. Дудар (в жарті) зустрів свого завідуючого Антона Семеновича, а Д. Олексюк — свого директора Івана Андрійовича.

2. При зустрічі Є. Дударя «наче хтось обухом огрів по голові», а Д. Олексюка це «вкрай здивувало».

3. Є. Дудар «від хвилювання не міг розтулити рота», а Д. Олексюк, навпаки,— «від несподіванки аж рота розкрив».

4. Є. Дудар в дитинстві ловив рибу решетом, а Д. Олексюк — кошиком.

Не знаємо достовірно, чим краще ловити рибу: решетом чи кошиком. Але коли вже першим зловив «рибку» Є. Дудар, то Д. Олексюк даремно засунув свого «кошика» в чужу воду: від його усмішки пахне... плагіатом.

Василь ПАРУБЕЦЬ.

с. Галиця
Ніжинського району
Чернігівської області.

Сатиричні мініатюри

ЗУСТРІЧІ

«Здоров, дружок! Як справи?» —
зовсім зблизька
Гукав Їжак привітно до Зайчиська.
А той мовчав: якраз ішла Левиця,
І Заєць пильнував, щоб їй вклониться.

ДОКАЗ

Скрипіла в дверях Ручка до Портьєри:
«Кричать, що людям скрізь відкриті
двері.
А я не вірю. Брешуть вражі діти.
Нащо б мені тоді отут чапіти?»

РОЗУМНИЙ

Жаліється Осел — обсіли мислі журні:
«Кругом, куди не ступиш, — самі
дурні».

ПЕРЕКОНАВСЯ

Не раз чув Сич, як Сонце всі хвалили.
Аж тут його цікавість узяла.
От в ясний день він вибрався з дупла,
Поглянув — і рішив, що обдурили.
«Краси тієї, видно, й не було», —
Сказав сліпак і знов поліз в дупло.

ОСНОВА НАУКИ

Хвалилась Етажерочка Роялю:
«Без книжки я себе не уявляю.
І хочеш — вір, а хочеш — ні, —
Тримаються науки на мені».

Роман БОЛЮХ.

с. Зеленче
Дунаєвецького району
Хмельницької області.

Друже Перче!

Мені здається, що приказка про бабу, яка, не маючи клопоту, надумала купити порося, дещо застаріла. Я, наприклад, цій бабі порадила б придбати не порося, а в'язальний апарат «Буковинка». Ото б мала клопіт!

У мене цей апарат працював тільки півмісяця. Зате вже півроку я веду листування з його творцем — Чернівецьким заводом легкого машинобудування. Листування, правду кажучи, однобічне. Бо пишу одна я, а бракороби мовчать, наче двох слів зв'язати не можуть.

Г. КУЛЬШ.

м. Балаклія
Харківської області.

Передай, будь ласка, велике спасибі керівникам Київської кондитерської фабрики ім. Карла Маркса. Дуже бо зворушлива їхня турбота про споживача. На пачках з печивом вони застерігають покупця: «Строк зберігання (до речі, пишуть вони чомусь «сберігання») 2 місяці». За це, звичайно, їм щира подяка. Та ми були б ще більш вдячні, якби вони заодно й зазначали, з якого числа вести рахунок. Бо кондитери чомусь дату випуску ставити забувають.

Може, ти, Перче, додаси їм пам'яті?

Я. ВОЛИНЕЦЬ.

м. Новгород-Сіверський
Чернігівської області.

І в допотопних чинбарнях, і на сучасних шкірзаводах технологія вичинки шкіри включає обов'язкове замочування, вимочування і зволоження. Сира шкіра довго кисне в чанах з водою.

Та ось готовий товар потрапляє до шевського цеху Андрушівського побутового комбінату (директор т. Білоус). Шевці сідають шити чоботи. І всі водні процедури (але в зворотному порядку) повторюються знову. При здачі замовлення на чоботи їх «зволожують» у півлітрі самогону. Далі, знімаючи мірку, «вимочують» у «Столичній». І при одержанні готової пари — «замочують» у «Житомирській». За рахунок замовця, звичайно! «Шевчики-братчики», на чолі з майстром О. Рабцуном, киснуть у пляшках і суворо стежать, щоб жоден замовець не порушив порядку водних процедур. Якщо ж котрийсь наважиться порушити — ходитиме босим! Готових чобіт йому вже повік не видадуть.

Чим, Перче, не прогресивна технологія у наших шевців?! Сорокаградусна!..

М. ВІТКОВСЬКИЙ,
старший бухгалтер відгодівельного пункту.

м. Андрушівка
Житомирської області.

У нас став трактор. Новий трактор Т-14. Стоїть з листопада 1968 р. і нічим не зрушиш. Ми вже з мотора і деталі аварійні зняли та з актом-рекламацією в Харків на завод «Серп і молот» відправили, а трактор стоїть. Не рушив і після того, як завод написав нам, що деталі вислано. Ми трактору листа показуємо, а він своєї: «Мене папірцем не запустиш! Давай деталі!..» А де їх візьмеш? З листа ж не виколупаєш!

Почали ми тоді бити по заводу телеграмами. А Т-14 копії показуємо. А він тільки іржею береться. Потім ударило з Харкова: деталі вислано. Ми тичемо телеграму тракторові. А він співає стару пісню: «Не рушу з місця, поки не почую в моторі нові деталі!» І знову стоїть, як укопаний. Ну що ти, Перче, візьмеш з бездушної машини?!

А. УМАНЧИК,
головний інженер-механік колгоспу «Більшовик».

Тальнівський район
на Черкащині.

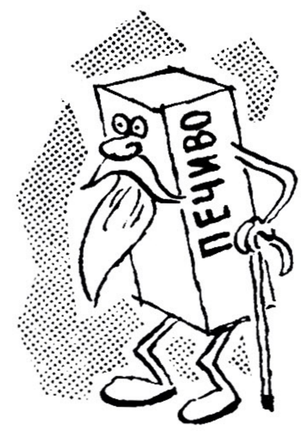

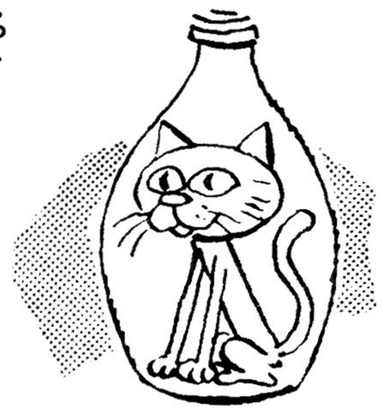

Відомо, що еталон довжини — платиново-іридієвий метр — зберігається у Міжнародному бюро мір і вагів. Цікаво знати, чи не зберігається де-небудь півлітрова пляшка — як еталон не тільки місткості, а й міцності та надійності. Такий еталон ми б хотіли порекомендувати Пісківському та Мереф'янському склозаводам, які постачають нам свою продукцію. Річ у тім, що пляшки цих заводів дуже крихкі і мають неоднакову товщину стінок. Тому, потрапивши на наш конвейєр, вони лопаються, як надувні гумові кулі.

Мало того, кожна нова партія пляшок — це кіт у мішку. Бо розв'язавши мішки, не второпаєш, чого у них більше — цілого чи битого посуду.

Кіт, навіть метафоричний, у виробництві ні до чого. Про це не слід забувати керівникам згаданих склозаводів. Як не слід забувати і про відповідальність за якість продукції.

П. ШЕВЧЕНКО,
майстер посудного відділення Сумського лікеро-горілчаного заводу.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ «Ні кравця, ні шевця» — у замітці під такою назвою (№ 14 журналу за 1968 рік) повідомлялося про те, що в колгоспах «Росія» та ім. Фрунзе приміщення побутових майстерень стоять порожні.

Начальник Дніпропетровського облуправління побутового обслуговування населення т. Божко повідомив редакцію, що виступ журналу було обговорено на нараді в обласному управлінні. Тепер у згаданих колгоспах відкрито майстерні для пошиття і ремонту одягу. А в колгоспі «Росія», крім того, відкрито шевську майстерню, де шиють і лагодять взуття.

★ У замітці «Безпечна цегла» («Перець» № 15 за 1968 рік) писалося про те, що Чернівецький керамічний завод випускає браковану цеглу.

Секретар Чернівецького міськкому КП України т. Каленик повідомив, що замітку цю було обговорено на загальних зборах колективу заводу. Факти, наведені в ній, справді мали місце.

Партійна організація заводу разом з адміністрацією, профспілковою та комсомольською організаціями розробили заходи, спрямовані на ліквідацію виявлених недоліків.

★ Про те, що Білицька шкіргалантерейна фабрика (Київська область) випускає браковані жіночі сумки, писалося в № 18 журналу за минулий рік (замітка «Ощадлива сумка»).

Як повідомив начальник Українського виробничого об'єднання шкіргалантерейної промисловості т. Гаркавенко, критику Перця визнано справедливою. За випуск бракованої продукції директору і головному інженеру фабрики оголошено догану.

★ У тому ж номері журналу, в замітці «Диван-гойдалка» було піддано критиці низьку якість диванів, що їх випускала Броварська мебльова фабрика на Київщині.

Після виступу Перця дивани розкритикованого зразка знято з виробництва.

СИМФОНІЯ

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Перша частина

Друга частина

Фінал...

Страшне перо не в гусака...

«Справка Дана
Довгопола Явдоха Ігнатівна проте що їй власна корова красной масті 8 год проходила всі мероприятія в май 1968.
віт. фельшер Кошуба».

Повідомила О. БЕЗКОРОВАЙНА.

м. Красний Лиман
Донецької області.

* * *

«Порося вибігло на сонце. Сонце вдарило, воно забігло в холодок і здохло.
Акт складено на предмет притягнення винових».

(Із акта).
Надіслав М. ХАНДУСЕНКО.

с. Іванківці
Кіровоградської області.

* * *

«2.II
Новий широкоекранний кольоровий художній фільм
до 16 років заборонено.
РОЗЗЯВА
у фільмі «Роззява» грає роль Фантамас з документальним.
Поч. 6, 8 год.»

(Із афіші).
Надіслав Ф. ГУСАК.

м. Долина
Івано-Франківської області.

* * *

«Так як собаки розірвали і з'їли шість овець то вину покласти на сторожів за те що вони не знають кому належать ці собаки».

(Із протоколу).
Надіслав Ф. ПЕРЕВАЛА.

м. Вінниця.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Тел. 41-82-12, 41-83-46, 41-83-79. Для телеграм: Київ, Перець. Ціна 24 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 9 (811)
(на украинском языке).

Здано до набору 7. IV. 1969 р. Підписано до друку 21. IV. 1969 р.
Папір 70×108 1/8. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн. друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54.

БФ 11319. Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 01873. Тираж 1.800.000 прим.

Відсканував і опрацював Олег ЛЕСЬКІВ PENGUIN2197

Індекс 74393

Мал. К. ЗАРУБИ

Франко: — «Держава — це я!!!»

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

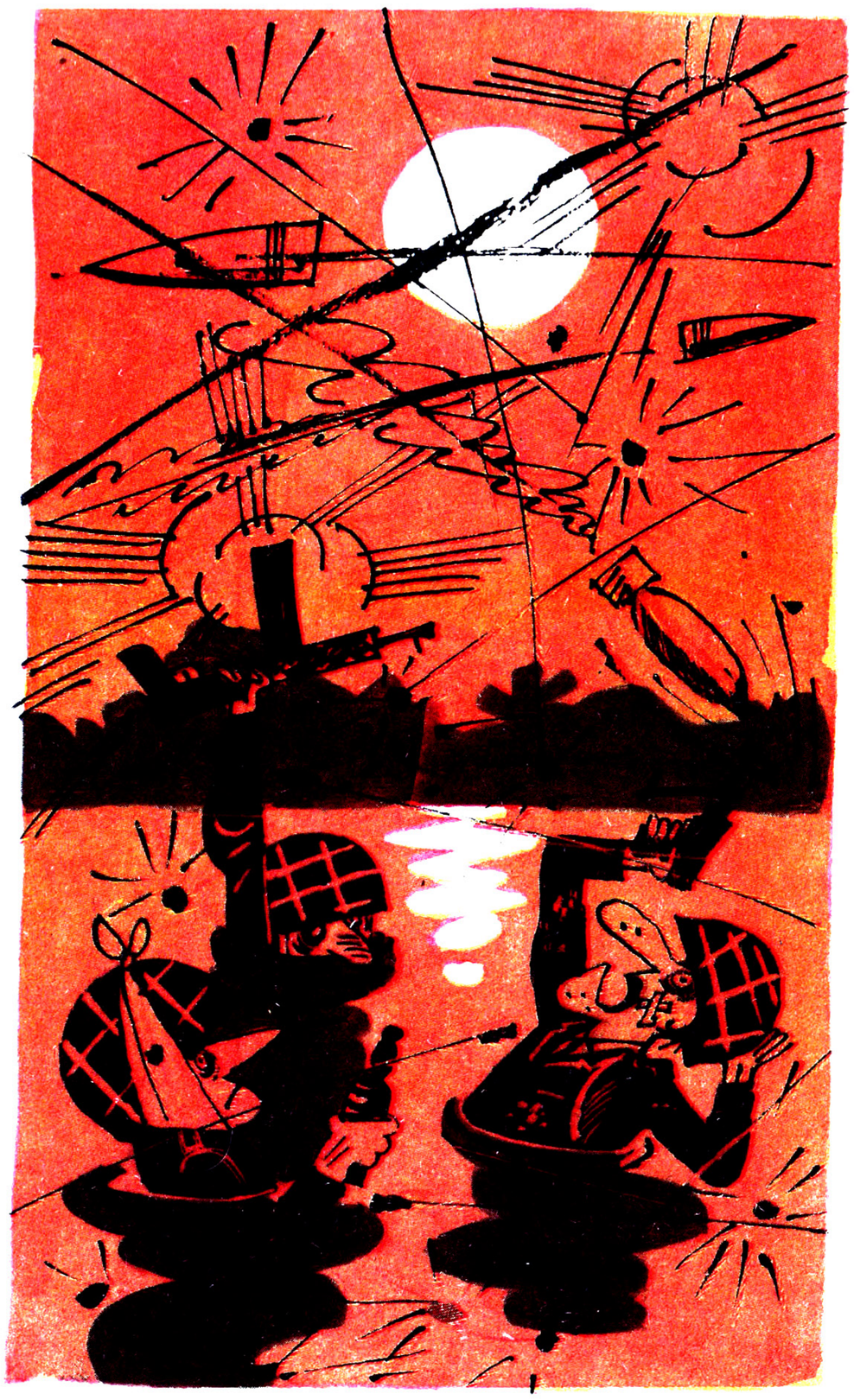

— Ось тут би, а не в Парижі треба було містеру Лоджу вести переговори...

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Без слів.